

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 6/2023

Červen 2023

„Toto je moje tělo“

Díky znamením úcty, která jsem od raného mládí viděl, se mi Hostie stala tím, čím si podle církevní tradice také nárokuje být: živoucí bytostí. A přítomnost této živoucí bytosti u mě do budoucna zvítězila nad každou pochybností, kterou

má víra v Krista samozřejmě nezůstala ušetřena. Připadá mi těžké hovořit o své víře či nevíře. Víra má být podle křesťanského přesvědčení vyznávána, avšak rovnocenné důvody podle mého citění hovoří pro to ji skrývat. Kdykoli jsem na veřejnosti řekl, že věřím v Boha, styděl jsem se potom. Toto vyznání mi okamžitě přišlo jako lživé, každo-

pádně natolik silně zjednodušené, až bylo vlastně nepravdivé. Biblický výrok: „Věřím! Pomoz mé slabé víře!“ vyjadřuje paradoxním způsobem, který je příznačný pro veškerou křesťanskou víru, všechno, co lze k tématu víra říci. Nevíra je ostatně často, i v mém případě, příliš silné slovo. Většinou se jedná o jakési zneviditelnění Boha, vyblednutí a vymizení, umenšení skutečnosti pravdy víry. Tento druh nevíry v sobě nemá nic heroického, je to duchovní otupělost, dočasná metafyzická nemohoucnost. Kloním se k tomu dát za pravdu velkému rumunskému nihilistovi Emilu Cioranovi, který byl přesvědčen, že skutečná nevíra je stejně tak vzácná jako skutečná víra – velká většina lidí plave ve velkém šedém moři uprostřed, přičemž se občas blíží jednomu či druhému břehu.

Jsem tedy dalek toho demonstrovat nějakou duchovní atletiku, když vyznávám, že jsem nikdy, ani v dobách, ve kterých se mi Bůh a Církev zdánlivě naprosto ztratili z dohledu, nepřestal věřit v posvátnost Hostie – věřil jsem v posvátnost Hostie v okamžicích, ve kterých jsem zároveň zásadně pochyboval o možnosti, že může něco posvátného vůbec existovat. Ani ve dnech, ve kterých se náboženství z mého vědomí zcela vytratilo, bych se nikdy nedotkl konsekrované hostie, nikdy bych se nedotkl mešního kalicha, nikdy bych před svatostánkem nenaslouchal kunsthistorickým výkladům.

Zcela jasně vidím, že tato víra v Hostii uchovaná v dobách nevíry byla pravděpodobně plodem úcty, již jsem k ní v dětství zakusil a choval. Když víra odešla, zůstala bázeň. Bázeň nemá v naší době vůbec dobrou reputaci. „Nebojte se!“ křičí na nás ze všech kostelů a ze všech vysílání „Slova na neděli“. Často se při tom zapomíná, že toto „Nebojte se“ musejí říkat andělé, protože andělé budí bázeň. Přítomnost Boží je *terribilis* - „hrůzu budící“, je okamžikem pravdy, před kterou se všichni musíme třást. Svoji hluboko pod vírou zakořeněnou bázeň, že zneuctím Hostii – bázeň, která by v nábožensky silných prostředích možná byla nazvána pověřčivou –, jsem se naučil charakterizovat slovy Staré smlouvy: *Timor Domini initium sapientiae* [Počátek moudrosti je bázeň před Pánem.]. A skutečně se mi tato bázeň stala počátkem moudrosti a v každém případě základem víry.

O rituálním úkonu víry a o účinku tohoto úkonu na mě jsem hovořil proto, že se mi to zdálo reálnější a pravdivější než laicky teologická řeč o člancích víry. Avšak nechci se vlastnímu obsahu víry nakonec vyhnout. Uctívání Hostie je pro mě sice samozřejmostí, která už nepotřebuje odůvodnění, duševní potřebou, na jejíž oprávněnost se už neptám, avšak má nicméně oprávnění v onom večeru Zeleného čtvrtku před dvěma tisíci lety, během něž Ježíš shromáždil své učedníky v sále vyzdobeném koberci. Co se během tohoto shromáždění odehrálo, stalo se předmětem nekonečných diskusí.

Touto událostí se zabývali archeologové, filologové a filosofové; výklad této události křesťanství po reformaci hluboce rozdělil. Nebudu zde opakovat nic z úvah, které teologové veškerého zaměření k charakteru Poslední večeře sestavili, ani nic z těch

vysvětlujících pokusů, které jsou pro mě jako pro katolíka závazné. Dovolte mi na Poslední večeři, při které Ježíš se svými učedníky jedl beránka Paschy, nahlížet ve vsi nevinnosti tak, jak se mi jeví při četbě evangelií, coby soukromě osobě bez odpovědnosti, co si pro svůj výklad nenárokuje žádnou platnost.

Odvažuji se při tom číst evangelia nejen jako věřící křesťan, ale také očima čtenáře, který už přečetl mnoho příběhů, ví, jak se příběh vypráví, jaké metody se používají, posuzuje vyprávění také podle jeho prostředků, a který by se rád nechal příběhem pohltit a vtáhnout do jeho světa. Vidím tu nyní před sebou sál, ve kterém učedníci s Ježíšem leželi u stolu, vidím je jíst jejich beránka, slavit rituální obětní hostinu na památku exodu z Egypta a nyní Ježíše brát do ruky chléb, pozdvihnout oči k nebi, požehnat chléb, lámat ho a rozdávat se slovy: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“

Když se sám sebe nezeptám jako věřící, nýbrž jako čtenář literárního příběhu, jak tato slova mohl Ježíš asi myslet, pak pro mě z ducha tohoto příběhu vyplývá jen jedna odpověď: doslova tak, jak je řekl. Muž podávající v tomto příběhu svým přátelům kus chleba prohlašuje, že je to jeho tělo. Chce tím říct, že tento chléb skutečně pokládá za své tělo. Možná je blázen. Člověk mu ta slova nemusí věřit. Možná je to velikášstvím zaslepený umělec ve stylu takového Magritta, který pod obraz dýmky napsal „*Ceci n'est pas unepipe*“ [Tohle není dýmka], ale on sám to, co říká, myslí vážně a věří tomu. Ve vážnosti této tajemné významné hostiny nebyla vhodná chvíle na rafinované symbolismy, intelektuální hádanky, na filosofující symbolickou řeč. Z kontextu evangelií nedokážu vyvodit nic jiného, než to, že muž, o němž je řeč, myslel svá slova vážně.

Svatý týden odráží s překvapující exaktností týden stvoření: v první den stvoření, v den stvoření světla, vjíždí Ježíš triumfálně do Jeruzaléma. O Zeleném čtvrtku, zároveň v den, kdy byli stvoření savci, jí velikonočního beránka. V den stvoření člověka vykupuje Bohočlověk (podle staré tradice ukřižovaný nad Adamovým hrobem) lidstvo, které v Adamovi zhřešilo. V den, kdy Stvořitel odpočíval, ležel Ježíš v hrobě. A o velikonočním ránu začíná nové stvoření lidstva, které se dokáže osvobodit od dědičné viny. Ježíš z Nazareta je tím, o kom krédo z Chalcedonu tvrdí, že „se zrodil z Otce přede všemi věky, Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, jedné podstaty s Otcem“, a nakonec: skrze něho všechno je stvořeno. Podle víry církve je Bůh, jenž stvořil svět, identický s mužem, který před dvěma tisíci lety v Jeruzalémě prohlásil, že kus chleba je jeho tělo. Boží myšlenka a Boží slovo vytvářejí skutečnost. Skutečné je to, co Bůh povolal jménem: světlo a temnota, voda a vzduch, zvíře a člověk. Avšak

nové stvoření nyní už není stvořením z ničeho. Je uzdravením starého stvoření. Spočívá v proměnách, metamorfózách. Bůh se stává člověkem, z člověka se stává pouhou matérií, která člověku slouží k potravě a která ho zbožšťuje.

Kolumbijský filosof Nicolas Gómez Dávila shrnul vztah Ježíše Krista k evangeliu následující větou: „Pokud mají mít evangelia nějaký význam, musí být

Ježíš z Nazareta Boží Syn. Pokud má však Ježíš z Nazareta být Božím Synem, je potřeba christologie, která evangelia daleko přesahuje.“ Pro zde shromážděné má tedy evangelium význam daleko přesahující nějaký světonázor nebo filosofii. Nikdo z nadšených čtenářů Sokrata,

pro něž byly jeho život a smrt vzorem, nepřišel na myšlenku, že by se měli v den jeho smrti shromáždit a obětovat kohouta, jak to onen velký muž krátce před svým koncem uložil svému žákovi Kritónovi. Kdo se na Zelený čtvrtek nachází v kostele, věří, že ví, kdo byl muž, jenž ve večeradle lámal chléb. Pokud však Bůh říká, že tento chléb je jeho tělem, existuje na to ze strany člověka jedna jediná odpověď: tento chléb uctívat.

(podle M.Mosebacha)

Ty jsi opravdu tady přítomen

Svátek Nejsvětějšího Kristova těla a krve nám připomíná skutečnou přítomnost Spasitele světa v Oltární svátosti a nabízí nám reálnou Boží blízkost, aby nás posilovala.

„Víte, kdy mi bylo nejhůř? Když jsem na Bílou sobotu sledovala obřady z našeho kostela a vy jste na konci vyšel ven před kostel a do té tmy jste udělal eucharistické požehnání.“ Ani jsem nic té ženě, která mi to říkala, neřekl. Byla to přesně ta chvíle, kterou jsem i já sám prožíval nejemotivněji. Nikoho jsem před sebou neviděl, jen jsem žehnal. V duchu zápasící s různými myšlenkami. Na jedné straně jsem myslel na věřící farnosti a dalších srdci blízkých a na druhé

straně jsem bojoval s pocitem samoty a jisté opuštěnosti. Ale už za pár minut po obřadech jsem dostal jasnou odpověď. Nebyl jsem v té chvíli sám s Ježíšem. Na

balkonech a v oknech v okolí kostela se objevilo pár věřících, kteří sledovali přenos přes internet a přesně věděli, co se děje. A alespoň takto ve skrytosti svých domovů chtěli prožít okamžik Boží blízkosti a jeho požehnání.

Slyšeli jsme to už zajisté mnohokrát. Bůh je ti nablízku. Bůh tě nenechá v žádné situaci samotného. Dokonce ani tehdy, když jsme podlehli pomýleným myšlenkám, či napáchali hodně zlého. Ovšem co si budeme lhát. Mnozí jsme se ocitli v situaci, kdy jsme se chtěli jako apoštol Tomáš dotknout, zažít jeho přítomnost tak opravdu.

Bohu naše myšlenky nejsou vzdáleny. Zná nás, vždyť nás stvořil. On dobře ví, že toužíme po hmatatelné blízkosti. Proto nám dal dar – stále své přítomnosti; se zkušeností vidět, dotknout se, nasytit se – Eucharistií.

Ustanovení Eucharistie

V Písmu svatém nacházíme u všech čtyř evangelistů texty týkající se daru Eucharistie. Evangelista Matouš se tomuto tématu věnuje ve 26. kapitole, kde popisuje ustanovení Eucharistie: „Vezměte a jezte: toto je mé tělo“ (Mt 26, 26). Podobně to popisuje evangelista Marek ve své 14. kapitole. Lukáš se zase věnuje ustanovení Eucharistie ve 22. kapitole: „Pak vzal chléb a vzdával díky, lámal ho a dával jim, řka: ‚Toto je mé tělo, které se dává za vás. Toto dělejte na mou památku‘“ (Lk 22,19). Nejobsáhleji se tomu věnuje evangelista Jan v 6. kapitole, kterou známe jako Ježíšovu řeč o eucharistickém chlebu. V komentáři k této části evangelia biblista Silvano Fausti podotýká: „Janův jazyk je „mystický“. Osvětluje totiž „tajemství“, které se vztahuje ke středu křesťanské víry. Opíraje se o to, že člověk je svou přirozeností mystik, který hledá tajemství skrytá v každé věci.“

V Ježíšových slovech a zejména ve verši: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ (Jn 6,51) nacházíme podle Silvana Faustiho jakoby odkrytí a naplnění takzvaných tří Božích darů pro člověka. Prvním

darem je celý vesmír, druhým je jeho vlastní já, třetím je Bůh sám, cílem každého daru je totiž darování sebe, všechno je darováno člověku zdarma, aniž by pro to něco udělal, musí však ty dary přijmout s vděčností a nechat je žít v sobě samém, neboť v těch darech se člověku dal Bůh sám.

Samozřejmě, může se stát, že i když dnes čteme Bibli a uvažujeme nad jednotlivými slovy a popisy, zůstaneme zmateni. A nejsme v tom sami. I Ježíšovi současníci měli problém s představou, že mají jíst jeho tělo. O to víc, že my dnes nevidíme nic „extra“, jen malou partikuli. Kde se do tohoto chleba může vejít celý Ježíš?

Ve snaze najít odpověď na relevantní otázku došel jsem k výroku svatého Ambrože, který řekl: „Je-li slovo Pána Ježíše tak silné, že dává existenci (bytí) věcem, které nebyly, pak o to spíše ty věci, které již existují, mohou být proměněny na něco úplně jiného“ (*De sacramentis*).

V tom výroku je zahrnuto mnohé. Věřím-li, že svět, který mě obepíná, řád, který mě nadchne, a krása, která mě volá k žasnutí, mají svého Stvořitele, který toto všechno stvořil z ničeho, pak je pochopitelné, že něco, co vidím a vnímám, může ukrývat v sobě víc, než můžu pochopit. Bůh se opravdu zjevuje člověku tak, aby mohl svým uvažováním a zkušeností objevovat jeho stopy. Avšak zároveň člověk v tom hledání odpovědi potřebuje přijít k poznání, že vždy zde na tomto světě bude místo pro Boží tajemství.

Mysterium fidei

K Božímu tajemství potřebujeme přistupovat s pokorou a úctou. Nebylo by moudré spoléhat na limitované lidské poznání a uvažování. Přiznejme si, že je ještě toho mnoho, co neumíme pojmenovat, a neustále nás to překvapuje. Svatý Jan Chryzostom (349-407) nás povzbuzuje slovy: „Podříd' me se Bohu ve všech věcech a neodporujme mu, i když to, co říká, je v rozporu s naším rozumem. Protože jeho slovo nemůže lhát.“ Umíme si připustit myšlenku, že nás Bůh může, nebo snad chce obelhat? Vždyť si uvědomujeme a přijímáme to mnohdy i v jiných oblastech, že nedokážeme mnohé zachytit smysly. Naše poznání se samozřejmě rozšiřuje, ale jedním dechem musíme přiznat, že je ještě mnoho

toho, co neumíme uchopit. A my i při jiných a dobrých snaženích narážíme na své omezené možnosti. O to víc to platí při poznání Boha a jeho přítomnosti mezi námi.

Mysterium fidei! Je-li Eucharistie tajemstvím víry, která natolik převyšuje náš intelekt, že nás nutí plně se odevzdat Božímu slovu, nikdo nám nemůže být v podobném postoji tak pevnou oporou a vůdkyní jako Panna Maria. Naše opakování Kristova gesta při Poslední večeři při naplňování jeho poslání „To číňte na mou památku“ (Lk 22,19) se zároveň stává přijetím Mariina pozvání, abychom ho bez váhání poslechl: „Udělejte vše, co vám řekne!“ (Jan 2,5); (srov. *Ecclesia de Eucharistia*).

Dobře přítom víme, že přítomnost Ježíše mezi námi je v mnoha chvílích našeho

života – nejen v chlebu života. Řekl to přece on sám: „Neboť kde jsou dva nebo tři shromáždění v mém jménu, tam jsem já mezi nimi“ (Mt 18,20). A nepočítáme s jeho přítomností v okamžiku, kdy prokazujeme milosrdenství? „Cokoli jste udělali jednomu z těchto mých nejmenších bratrů, mně jste udělali“ (Mt 25,40). Kolikrát právě

toto vědomí nám pomáhá vytrvat v naší službě bližním.

A to nesmíme přítom opomenout milosti, které přináší samotné přijímání Eucharistie. Vždyť po ovoci poznáváme strom. A tak se pokusme rozpoznávat ovoce Eucharistie. Pokud by „to“ nebylo nic a bylo by „to“ jakože Kristovo tělo – co by nám jeho přijímání mohlo přinést? Druhý vatikánský koncil definoval Eucharistii jako „pramen a vrchol celého křesťanského života“ a potvrdil, že „obsahuje celé duchovní dobro Církve“. Dobro pro nás. Vždyť platí, že „Církev žije z Eucharistie“. A slavení Eucharistie nás vede k životu v Kristu, v Církvi, mocí Ducha Svatého.

V roce Eucharistie (2004-2005) jsme byli povzbuzeni slovy, že právě pravidelné přijímání eucharistického pokrmu napomáhá souzvuk s milostí jednotlivých povolání a jim přiměřených životních stavů a osvětluje rozličné životní situace, radosti a žaly, problémy i plány, nemoci či zkoušky. Dokonce naše dobročinnost, svornost a bratrská láska jsou ovocem Eucharistie a zviditelněním jednoty s Kristem (srov. *Mane nobiscum Domine*).

V uvedeném apoštolském listu Jana Pavla II. čteme: „Církev je Kristovo tělo: natolik kráčíme ‚s Kristem‘, nakolik jsme ve vztahu ‚s jeho tělem‘. Vznik a vzrůst takové jednoty Kristus zajišťuje vylitím Ducha Svatého. A on sám jí neustále napomáhá prostřednictvím své eucharistické přítomnosti. Vždyť právě jeden eucharistický chléb z nás vytváří jedno tělo. Potvrzuje to apoštol Pavel, když říká: ‚Jelikož je jeden chléb, my mnozí jsme jedno tělo, neboť všichni máme účast na jednom chlebu‘ (1 Kor 10,17).“

Otázky a odpovědi

Před pár lety (2001) Konference katolických biskupů USA odpověděla na různé otázky ohledně skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii. Myslím, že je moudré přiblížit si jejich odpovědi ve chvíli, kdy se zamýšlíme nad skutečnou přítomností Spasitele světa v Oltářní svátosti.

Biskupové připomínají, že Ježíš se nám v Eucharistii dává jako duchovní pokrm, protože nás miluje. Přece celý Boží plán naší spásy je zaměřen na naši účast na životě Trojice, na společenství Otce, Syna a Ducha Svatého. Jezením těla a pitím krve Krista v Eucharistii jsme se sjednotili s Kristem. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm“ (Jan 6,56). Můžeme se tedy ptát: Copak v tom okamžiku nejsme sjednoceni i s Otcem a Duchem Svatým? A při otázce, zda Eucharistie představuje pouze nějaký symbol, si biskupové pomáhají citátům svatého Jana Damascénského (676 – 749): „Chléb a víno nejsou symboly Kristova těla a krve - v žádném případě! Ale to je skutečné tělo Páně, protože sám Pán řekl: ‚Toto je moje tělo‘; ne ‚předstírání mého těla‘.“ Zároveň je však důležité dodat, že Kristovo tělo a krev jsou nám v Eucharistii podávány ve svátostné podobě.

Bylo to v „době kovidové“. Ráno jsem vstal a celý den jsem chodil po faře jaksi nespůj. Sám jsem nevěděl, co se se mnou děje. Nakonec jsem zašel do kostela, ale ani tam jsem jaksi nenacházel klid. Trvalo to dost dlouhou chvíli,

najednou jsem však vstal, otevřel jsem svatostánek a vložil jsem Eucharistii do monstrance. Nato jsem otevřel dveře kostela dokořán. A takto jsem to opakoval několik týdnů. A víte, co se stalo? Den za dnem se u dveří měnily, modlily, adorovaly eucharistického Krista mnozí kolemjdoucí.

Klečeli tam na betonu v dobrém i ve špatném počasí a v tichosti přednášeli své modlitby Pánu. Všichni jsme byli „zavřeni“ ve svých domovech a myšlenkách, avšak u Eucharistie jsme najednou vnímali, že jsme spolu a máme jednu jistotu. Boží blízkost mezi námi. Boží lid a v srdci mi přitom zněla slova – Ježíši, ty jsi opravdu zde přítomen.

(podle KN)

Bůh není od nás vzdálen, někde v nedostupném vesmíru. Příbytek si vybuďoval mezi námi. V Ježíši Kristu se stal jedním z nás – s tělem a krví, jako máme my.

BENEDIKT XVI.

Chléb se skutečně mění na Kristovo tělo

Eucharistické zázraky patří mezi jedny z nejužasnějších projevů Boží přítomnosti. V dějinách se jich událo několik a my se dnes blíže podíváme na jeden, který se odehrál u našich severních sousedů v Polsku.

Město Sokółka se nachází na severovýchodě Polska, jen několik kilometrů od hranic s Běloruskem. Jde o malé město s necelými 20 tisíci obyvateli. Před několika lety se v něm, dnes už to můžeme napsat, udál eucharistický zázrak.

Každý den se na všech oltářích světa koná největší možný zázrak, zázrak proměnění chleba a vína ve skutečné tělo a krev Ježíše Krista. Přijetím svatého přijímání se ho však můžeme dotknout pouze vírou, protože našim smyslům zůstává dostupná pouze konsekrací fyzicky nezměněná podstata chleba a vína. Co tedy přináší do naší víry eucharistická událost v Sokółce?

Historie

Bylo to v neděli 12. října 2008, hned po blahorečení Božího služebníka Michala Sopočka. Během mše svaté ve farním kostele sv. Antonína v Sokółce v 8:30. při rozdávání svatého přijímání jednomu z kněží spadla na jeden ze stupňů oltáře konsekrovaná hostie. Kněz přestal rozdávat svaté přijímání, zvedl ji a v souladu s liturgickým předpisem vložil do malé nádoby s vodou (*vasculum*), která se

obvykle nachází u svatostánku a kde si kněz po skončení svatého přijímání umývá prsty. Proměněná hostie se měla v nádobce s vodou rozpustit.

Po mši svaté řeholní sestra Julie Dubowska, saskristiánka a členka Kongregace eucharistických sester sloužících ve farnosti, uvědomuje si, že Eucharistie se bude nějakou dobu rozpouštět, na příkaz duchovního otce farnosti Stanislaw Gniedzyka přelila obsah vascula do jiné nádoby a tu uzamkla do trezoru, který se nacházel v sakristii kostela. Klíče od trezoru měla pouze řeholní sestra a farář.

Po uplynutí týdne, 19. října, na Misijní neděli, sestra Julie se na otázku kněze, v jakém stavu je hostie, podívala do trezoru a ucítila jemnou vůni nekvašeného chleba. Po otevření nádoby uviděla čistou vodu, v níž se rozpouštěla Eucharistie a v jejím středu se nacházela skvrna intenzivní červené barvy, připomínala krevní sraženinu a měla tvar jako živé části těla. Voda v nádobě nebyla zbarvená.

Řeholní sestra okamžitě informovala faráře, který přišel s místními kněžími a misionářem, pátrem Ryszardem Górowskim. Všichni byli překvapeni a udiveni tím, co viděli. Zachovala se diskretnost a opatrnost, přičemž se nezapomínalo na to, že jde o konsekrovaný chléb, který se mocí slov Krista ve večeradle stal jeho skutečným tělem. Při pohledu na proměněnou Oltářní svátost pouze lidským okem bylo obtížné říci, zda změněná forma fragmentu Eucharistie je výsledkem reakce organického, chemického nebo jiného typu.

Událost okamžitě oznámili metropolitovi Białystoku, arcibiskupovi Edwardu Ozorowskému, který přišel do Sokółky spolu s kancléřem kurie a kněžími. A znovu všechny hluboce dojalo to, co viděli. Arcibiskup Ozorowski nařídil, aby se konsekrovaná hostie bezpečně uschovala, a doporučoval čekat a sledovat, co se s ní stane.

Dne 29. října 2008 přenesli nádobu s Eucharistií do Kaple Božího milosrdenství a umístili ji do svatostánku. Následující den na základě rozhodnutí otce arcibiskupa hostii s viditelnou červenou skvrnou vytáhli z vody a položili na malý korporál a umístili do svatostánku. Konsekrovaná hostie byla takto uchovávána tři roky až do chvíle, kdy ji 2. října 2011 slavnostně přenesli do

chrámu. Během celého prvního roku byla tato událost uchováována v tajnosti. Uvažovalo se nad tím, co je třeba udělat, zda je to Boží znamení, které je třeba pochopit.

Do poloviny ledna 2009 se fragment konsekrované hostie přirozeně vysušil a zůstal ve formě krevní sraženiny. Od té doby se její vzhled nezměnil.

V lednu 2009 otec arcibiskup nařídil, aby se Eucharistie podrobila patomorfologickým vyšetřením, a 30. března téhož roku jmenoval církevní komisi, aby prozkoumala vzniklé jevy.

Co se stalo s Eucharistií?

Fragment Eucharistie ve změněné formě analyzovala profesorka Marie Sobaniec-Lotowska a profesor Stanislaw Sulkowski nezávisle na sobě, aby se získaly maximálně důvěryhodné výsledky. Oba jsou odborníci v oblasti patologie a morfologie z Lékařské fakulty Univerzity v Białystoku. Analýzy se uskutečnily v Patomorfologickém ústavu té samé univerzity. Práce obou odborníků byla založena na standardech vědců, kteří rozebírali každý vědecký problém podle směrnic Výboru pro etiku vědy Polské akademie věd. Analýzy byly podrobně popsány a fotografované a úplná dokumentace byla doručena metropolitní kurii v Białystoku.

Když byly vzorky odebrány k rozboru, nerozpuštěná část konsekrované hostie byla již v látce korporálu, ale struktura tmavé krve na fragmentu hostie neztratila nic ze své jasnosti. Fragment byl suchý a křehký, těsně spojený se zbývající částí hostie ve formě chleba. Odebraný vzorek postačoval k provedení všech potřebných výzkumů.

Výsledky obou nezávislých analýz se zcela překrývaly a dospěly k závěru, že struktura zkoumaného fragmentu Eucharistie je totožná se strukturou tkáně srdečního svalu u živého člověka, ale ve stavu agónie. Podle vyjádření profesorky Marie Sobaniec-Lotowské byla struktura vláknů srdečního svalu a struktura chleba velmi pevně provázána, čehož nelze dosáhnout lidským zásahem.

Provedené analýzy ukázaly, že ke konsekrované hostii nebyly přidány žádné

další látky, ale že její fragment nabyl formu tkáně srdečního svalu živého člověka v agonii. Tento druh jevu nelze vysvětlit na základě současných poznatků přírodních věd. Učení Církve nám říká, že hostie je Kristovo tělo díky moci slov, která vyslovil Ježíš během Poslední večeře.

Výsledek patomorfologických analýz ze dne 21. ledna 2009 byl zahrnut do protokolu doručeného metropolitní kurii v Białystoku.

Co na to Církev?

Zkoumání tohoto jevu z teologického hlediska měla na starosti komise, kterou v roce 2009 ustanovil arcibiskup Białystoku Edward Ozorowsk. Komise složená z emeritních profesorů semináře v Białystoku dospěla k závěru: „Konsekrovaná hostie, z které byl odebrán vzorek na expertizu, je ta samá, která byla přenesena ze sakristie do Kaple Božího milosrdenství. Nebyl potvrzen žádný zásah cizích osob. Spisy komise byly postoupeny Apoštolské nunciatuře ve Varšavě.

Událost ve městě Sokółka není v rozporu s vírou Církve, ale spíše ji potvrzuje. Církev vyznává, že po slovech konsekrace se mocí Ducha Svatého proměňuje chléb na tělo Kristovo a víno se proměňuje na jeho krev. Vyzývá také eucharistické služebníky, aby Pánovo tělo rozdávali s vírou a pozorností a aby ho věřící přijímali s úctou.“

Ovoce eucharistického zázraku

Od chvíle, kdy se rozšířily informace o eucharistickém zázraku, a ještě předtím, než byla částka Pánova těla vystavena k veřejné adoraci, začali od věřících přicházet zprávy o mimořádných znameních Božího jednání – milostech, které dostali prostřednictvím modliteb v chrámě v Sokółce. Tyto milosti se týkají jak zázračných uzdravení, tak záchrany při nehodách ohrožujících život.

Na jaře roku 2009 polská žena, která žila 30 let ve Švédsku, vážně onemocněla. V květnu si vykonala pouť do Sokółky a dala odsloužit mši svatou s prosbou o uzdravení. Když jí byla v říjnu nabídnuta operace, modlila se dlouho a vroucně

k eucharistickému Ježíši za milost zdraví a přitom myslela na eucharistický zázrak v Sokůlce a na mši svatou, která se tam slavila na její úmysl. Po několika dnech se uzdravila.

Restaurátor památek – v době, kdy pracoval na přípravě kaple na vystavení Pánova těla – utrpěl se svou rodinou v létě 2010 vážnou dopravní nehodu. Auto bylo úplně zničeno. Navzdory tomu všemu přežili a utrpěli jen malá zranění. Restaurátor je přesvědčen, že Matka Boží zachránila jeho život díky práci na kapli. Ježíš chtěl, aby se tato práce dokončila.

Jeden z obyvatel Sokůlky utrpěl při práci v srpnu 2011 smrtelnou nehodu. Padl do stroje na drcení smetí, který mu vážně poškodil lebku a přišel při tom o oko. Lékaři neviděli žádnou šanci na přežití. Den po nehodě se za umírajícího muže slavila mše svatá a jeho rodina se modlila v kapli, kde dočasně uchovávali konsekrovanou hostii. V té době pacientovi klesla horečka. Následující den se na slavnost Nanebevzetí Panny Marie rodina opět modlila v kapli. Pacient se začal zotavovat. Jediným důsledkem nehody jsou bolesti hlavy.

Měsíc před svátkem v Sokůlce, v noci ze 3. na 4. září 2011 zavolali lékaře k nemocnému obyvateli Sokůlky. Ten uvedl, že pacient je v agónii a nemá smysl ho převážet do nemocnice. Kněz přišel k umírajícímu muži a dal mu svátost pomazání nemocných. Když odcházel, dal mu ještě požehnání, na co pacient otevřel oči, usmál se a přivítal kněze. Poté byl ještě krátce hospitalizován, ale zotavil se a zúčastnil se slavnostního přenesení Pánova těla. Nyní se cítí ještě lépe než před nemocí.

V prosinci 2011 požádali studenti jedné ze škol v Sokůlce svého katechetu, aby slavil mši svatou s úmyslem o uzdravení jejich vážně nemocné spolužačky, která měla rakovinu. Modlitby za uzdravení se uskutečnily i během eucharistických nešpor. V den, kdy se měla slavit mše svatá, se dívka vrátila nemocnice s tím, že nádor se vsřtebal, což pro odborníky, kteří ji léčili, byl lékařsky nevysvětlitelný fenomén.

(podle KN)

Nesud'te a nebudete souzeni

Člověk ve své lidské nedokonalosti má tendenci okamžitě vyslovit soud nad druhým. Rád hodnotí a dává přívlastky bez hlubšího poznání skutečnosti, objektivních příčin a důvodů jednání. Někdy se za tím ukrývají i jeho vlastní slabosti a selhání.

Každý den v našem životě se v různých situacích rozhodujeme, hledáme a volíme si optimální řešení. Když máme polámané auto a nemůžeme se jím dostat do zaměstnání, tak hledáme jiné možnosti. Zvažujeme výhody a nevýhody té či oné varianty, posuzujeme. To, co je nevýhodné, zanecháváme, opouštíme. V obchodu s potravinami také čteme informace o výrobcích a zvažujeme, posuzujeme a pak uděláme výběr a vložíme to do košíku. Je to normální

součástí každodenního života. V tom není nic špatného. Tato naše schopnost přemýšlet, poznávat a rozhodovat se tvoří naši lidskou identitu. Právě to je na člověku hodnotné a vznešené. Také ho odlišuje od jiných živočichů.

Respektovat člověka

Slova evangelia „Nesud'te a nebudete souzeni“ (Lk 6, 37) určitě nemyslí na tato každodenní rozhodnutí a úsudky, ale na náš postoj a pohled na jiné lidi. Jaksi se nám vtačují – i když zatím jen v myšlenkách – okamžité teze, které mají již posuzovací charakter. Například barva kostýmu je křiklavá, vůbec se k ní nehodí, jeho kancelář je hrozně zařízená, to nezvládl, jak se může líbit někomu takový účes atd. Analogická hodnocení nám přicházejí často na mysl. Je to naše subjektivní hodnocení a my ho považujeme za správné, někdy až neomylné. Můžeme mít svůj názor na barvy, na estetiku, na módu. V této oblasti neexistuje norma pro všechny. Nemáme pravidlo, kterým se mají všichni řídit a celkový životní styl jednotlivce, ze kterého tato rozhodnutí a volby vycházejí. Zde je dobré učit se respektovat svobodu lidí kolem nás.

Falešná spokojenost

Ježíšův příkaz „nesud'te“ zřejmě upozorňuje na náš postoj, kterým se staráme a vstupujeme do života jiných bez potřeby a bez důvodu. Zejména když

sledujeme, kriticky analyzujeme a prohrabujeme se v problémech a potížích druhých. Když odsuzujeme a pohrdáme jiným člověkem pro jeho špatné skutky, slabosti a podobně. Často se to dělá v rozhovorech, kdy běžný dobrý rozhovor sklouzne k těmto postojům. Někdo disponuje informacemi o někom, vždy jsou to jen částečné poznatky. Navzdory tomu to odstartuje naše soudy a odsuzování. Ten, kdo přinese takové informace, jako by měl nějaké trumfy. Takové rozhovory baví lidi víc, než povídat o tom, jak věci fungují. Ty negativní poznatky živí naši zvědavost a v určitém smyslu nás to jakoby naplňuje. Nasycuje to naši lidskou zvědavost. Mnohdy je to z jakéhosi nadhledu, povýšeneckého pohledu, který nám pomohla utvořit naše pýcha. Namísto bolestného soucitu máme ve svém nitru pocit nesprávné, falešné spokojenosti z toho, že já takové špatné věci přece nedělám, v mé rodině se toto nevyskytuje. Je mi to odporné a vzdálené. Studené distancování se.

Evangelijní zkušenost

Také Šimon z evangelia, který pozval Ježíše do svého domu, posoudil a odsoudil ve svém srdci ženu. Vždyť vedla ve městě hříšný život. Když se tato žena s pláčem dotýkala Kristových nohou, myla mu je a utírala svými vlasy, říkal si sám v sobě: „Kdyby tento byl prorokem, věděl by, kdo a jaká je to žena, co se ho dotýká, že je to hříšnice“ (De 7, 39). Šimon tímto smýšlením odsoudil nejen ženu, ale i samotného Ježíše za to, že ji tak vlídně a laskavě přijal. Často i my jednáme podobně. Posuzujeme, odsuzujeme, pohoršujeme se a pohrdáme jinými. Všichni máme k tomu blízko. Tomáš Kempenský píše: „Největší moudrostí je dívat se na sebe sama jako na největšího hříšníka a jiné lidi považovat za lepší.“ Ve chvíli, kdy si Ježíš všiml a oslovil hlavního celníka Zachea, obyvatelé Jericha to nesli těžce. Vešel k hříšnému člověku. A právě to byl smysl příchodu Pána Ježíše. Pro toto ho poslal nebeský Otec. Vejít k hříšnému člověku. Přijít k hříšnému lidstvu. Zde by nebylo správné oddělovat se či distancovat od Zachea ve jménu jakési menší hříšnosti nebo spravedlnosti, jako to učinili obyvatelé Jericha. On nepochválil Zachea za jeho pestrou minulost, během které ho vedla a ve všem ovlivňovala chamtivost. Ježíš vede Zachea k novosti. Začít něco nového. Pomohl mu zaostřit se na sebe, na své nitro. Tady se děje zázrak uzdravení slepce. Tak jinak. Když Zacheus sám odsoudí své postoje, tehdy začíná platit to krásné, to nejkrásnější

v tomto příběhu „dnes přišla spása do tohoto domu“ (Lk 19, 9). Nejprve pohoršení, že tam vstupuje Ježíš, ale prostřednictvím jeho návštěvy se připravuje spása. Cílem Ježíšova vstupu do tohoto domu však nebyla pouze návštěva, pohoštění, ale pokání a obrácení. To je podmínka pro přijetí spásy. V tom spočívá radostná zvěst. Zacheus se tomu otevřel (viz 19,1-10).

Náročný požadavek

Souzení a odsuzování je užitečné nasměrovat na sebe, na své nitro a na svůj život. V takovém případě nikomu neublízíme, nic nepřestoupíme. Naopak, přiblížíme se k Bohu a můžeme přijmout nabízený dar Božího milosrdenství, Boží odpouštějící lásky. Zacheův příběh ať nás povzbudí, posílí, abychom Ježíše potkali jako hosta v našem životě.

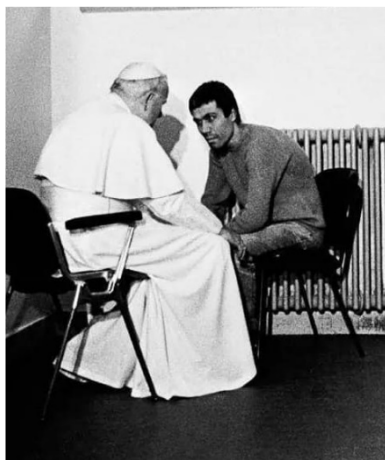
blížíme se k Bohu a můžeme přijmout nabízený dar Božího milosrdenství, Boží odpouštějící lásky. Zacheův příběh ať nás povzbudí, posílí, abychom Ježíše potkali jako hosta v našem životě.

Evangelijní slova: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, co vás pronásledují“ (Mt 5, 44) nám znějí velmi zvláště, až se zdá nemožné je zcela přijmout a zachovat. Víme, jaké různé potíže bývají i ve vztazích, když chceme mít rádi naše blízké, členy rodiny a přátele. I tam se

to často kazí, narušuje a komplikuje. Stává se, že se nechápeme; to, co společně prožíváme, hodnotíme úplně jinak. To způsobuje vzájemné vzdalování se. A najednou zde je velmi náročný požadavek: milovat nepřátele. Je to nepřirozené. Všichni cítíme v sobě jakoby mechanismus, který nás vybízí hledat spravedlnost, a to i ve vzájemných vztazích. Pokud nám někdo udělá něco dobrého, cítíme v sobě potřebu vrátit mu to. Prokázat mu také něco dobrého. A zase, pokud nám někdo ublíží, pocítujeme touhu odplatit mu to. Vrátit mu to. Vyrovnat to. A do této evidentní situace lidského nitra najednou něco tak nelogického, něco cizího. Je to vůbec možné? Když Pán Ježíš oznamuje toto přikázání, říká, že jde o nové přikázání (srov. Jn 13,34). Jeho nový obsah způsobuje potíže. Kde vezmu tu potřebnou sílu, která by přemohla naše přirozené lidské nastavení? Je to jiný druh lásky. Ten nemůže pramenit jen od nás. Nemůže to být náš lidský výkon. S tím bychom si nevystačili. Musíme čerpat někde jinde. Pán Ježíš říká: „Beze mě nemůžete nic udělat“ (Jan 15,5); a při zachování požadavku milovat nepřátele si to uvědomujeme snad nejvíce.

Postoj odpouštějící lásky

Mladíka Davida dlouho pronásledoval král Saul. Utekl z královského dvora, protože se ho Saul několikrát pokoušel zabít kopím. David se toulal, aby se vyhnul svému pronásledovateli. Saul ho nenáviděl. Byl totiž v boji lepší než on. Lidé oslavovali Davida víc než krále a to se mu nelíbilo. Pýcha způsobila toto rozdělení. Jednou se Davidovi naskytla příležitost pomstít se Saulovi za všechno. Přiblížil se k němu v jeskyni, ale neohrozil ho. Prokázal mu odpuštění (srov. 1 Sam 24, 11). Svátý Otec František připomněl: Pomysleme na předešlé století, na ubohé ruské křesťany, kteří jen kvůli tomu, že byli křesťané, byli posláni na Sibiř, aby umřeli zimou, a oni se měli modlit za toho vládnoucího kata, který je tam poslal? Jak je to možné? A mnozí tak dělali. Modlili se. Pomysleme na Osvětim a na další koncentrační tábory. Vězni se měli modlit za diktátora, který chtěl čistou rasu a zabíjel bez skrupulí, a měli se modlit za to, aby mu Bůh požehnal! A mnozí to i dělali.“ Tento postoj odpouštějící lásky, tak vysoký a vznešený, je úžasným křesťanským svědectvím. Odpouštějící láska nejvíce ukazuje na naše následování Ježíše, k němuž jsme povoláni. Láska a odpuštění vůbec nejsou slabost, ale naopak, jsou velkou silou člověka křesťana. U mnoha národů ve starověku se praktikovala rodová pomsta a tvořila se řetěz špatných skutků. Milosrdenství a odpuštění se vůbec nevnímalo. Pohané neznali takový postoj. Bůh nám nabízí odpouštějící lásku skrze svého Syna. Nabízí nám ji jako zkušenost. Osobně to můžeme zažívat ve svátosti smíření, která nám snímá hříchy a stáváme se novým stvořením. Skrze tuto svátost Ježíš jako Beránek Boží bere hříchy a vkládá do našeho srdce svou božskou lásku (srov. Jn 1,29). A zde jsme u pramene, ze kterého můžeme čerpat sílu k postoji vůči našim nepřítelům. Vedený touto láskou pramenící z Ježíšova Srdce vstupuje papež Jan Pavel II. do cely svého atentátníka Aliho Agcu, který na něj střílel 13. května 1981 na Svatopetrském náměstí, a touto návštěvou ve vězení mu vyjádřil své odpuštění. Ještě k tomu také podporoval jeho matku. Dokázal vítězství Ježíšovy lásky. Světcí nám ukazují ve svém životě, že to těžké přikázání lze přijmout a zachovat. A to nás činí podobnými Pánu Ježíši.

(podle KN)

Udržujte dobrou pověst svých nepřátel. Kolik jich nám bude u posledního soudu vyčítat: Kdybyste jen odpověděli na naše urážky dobrotou a láskou, byli bychom nyní zachráněni.

SVATÝ JAN MARIA VIANNEY

Nenechte se ošálit „sympatickým“

V 80. letech minulého století jsem se jako dospívající ocitla na morální křižovatce.

Byla jsem typická katolička, která prošla nevalnou katechezí a pohrávala si s těžkým hříchem, kvůli čemuž mě trochu tížilo svědomí. Tušila jsem, co je správné a co ne (protože relativismus tehdy ještě nebyl v módě), ale Boha jsem vnímala jako shovívavého rodiče, který je příliš „milující“, než aby někomu vnucoval své vlastní hranice. Než jsem však do toho hříchu zabředla ještě hlouběji, pokládala jsem za nejlepší vyhledat Marianne, nejsvatější kamarádku, kterou jsem znala, aby mi poradila.

Marianne byla přívětivá, rozvázná a cudná praktikující katolička se zájmem o druhé. Byla vždy radostná a trpělivá, otevřeně mluvila o své lásce k Ježíši, každou neděli chodila na mši a byla jedním z mála lidí, které jsem za celou svou školní docházku poznala jako evidentně oddané katolíky – rozhodně oddanější, než jsem byla já. Připadalo mi tedy rozumné obrátit se na Marianne se svou otázkou: Měla bych na té cestě těžkého hříchu pokračovat, nebo se obrátit zpátky? Přímou takhle jsem to neformulovala, ale obě jsme věděly, že naše víra dané jednání pokládá za hříšné.

Marianne se ke mně naklonila a dotkla se mého předloktí. „Leilo,“ řekla a s vřelým úsměvem se mi podívala přímo do očí, „chci jen, abys byla šťastná.“

Je mi teď pětapadesát, ale dodnes si pamatuji její tvář, třídu, okolí a pokoj, který jsem v tu chvíli pocítila. Tato slova byla vším, co jsem od své nejmorálnější

kamarádky potřebovala slyšet. Neohlížela jsem se zpátky a příštích deset let jsem pokračovala v neustále se prohlubujícím smrtelném hříchu.

Vůbec jsem nechápala, že když naslouchám konejšivým slovům své kamarádky, vydávám se do d'áblových rukou. Vždyť byla tak sympatická. Měla mě ráda. Ve skutečnosti jsem byla živoucím příkladem Prvního pravidla pro rozlišování duchů, jak ho formuloval sv. Ignác:

U těch, kteří jdou z jednoho smrtelného hříchu do druhého, má nepřítel obvykle ve zvyku předkládat jim zdánlivé (smyslové) příjemnosti a rozkoše, aby je udržoval v jejich neřestech a hříších a je rozmnožoval. U těchto osob používá dobrý duch opačného způsobu, totiž bodá a hryže jejich svědomí soudností rozumu. (přidané zdůraznění)

Padla jsem do pasti, do které se dnes nechávají lapit mnohé duše: věřila jsem, že když má někdo sympatickou osobnost, je milý, pozorný a „přijímající“ (ať už to znamená cokoli), pak to je dobrý člověk. Nějak se stalo, že katolíci začali dělat klíčové soudy na základě pocitů, místo aby se řídili rozumem. Ukolébá nás srdečný smích, jiskra v oku, objetí s vědoucím úsměvem. Pohltí nás pocit, že nás má někdo rád, i když nám ve skutečnosti věší bulíky na nos.

Přátelský člověk, který nás přijímá, je ochotný nás „doprovázet“ a nabízí nám ujištění, ještě nemusí mít na srdci naše nejlepší zájmy. A někdy nám ten, kdo pro nás opravdu chce to nejlepší, navzdory svým dobrým úmyslům nevědomky ubližuje. Podle vnějšího zdání ani podle svých emocí nemůžeme poznat, zda pro nás ten druhý opravdu představuje Krista. Jediným měřítkem, podle kterého můžeme posoudit radu či vedení druhého člověka, je, zda jeho rada odpovídá objektivní pravdě a dobrotě.

Protože však býváme vedeni k tomu, abychom jako měřítko pravdivosti používali své pocity, stává se takové rozpoznání obtížným. Ti, kdo se smějí našim vtipům, jsou vřelí a zajímají se o to, co máme na srdci, působí na naše smysly; přitahují nás, vyhovuje nám, jak se cítíme v jejich společnosti, a chceme se jim líbit. Dokonce je pak pro nás těžší takovým lidem odporovat, a to i ve chvílích, kdy víme, že bychom měli.

Většina z nás na určité rovině ví, že příjemné osobnostní rysy člověka a přirozená sympatičnost nejsou totéž co ctnost a důvěryhodnost, ale když se s takovým „sympatickým“ člověkem cítíme dobře, máme sklon odsouvat rozum stranou. A i když vidíme varovné signály a něco nás znepokojí, vysoká cena, kterou bychom za vyjádření svých pochybností zaplatili (např. ztráta přátel, postavení nebo respektu), způsobí, že pozbudeme odvahu vzepřít se.

I pevní křesťané se mohou nechat obalamutit, když jsou osobně konfrontováni se známým protivníkem, který je k nim milý. Pravidelně polemizují s LGBTQ aktivistou P. Jamesem Martinem a nazývám ho svůdcem duší. Ale nezměkčil by se můj postoj k jeho úlisné „službě“ kdyby mě se srdečným úsměvem pozdravil a řekl mi, že obdivuje mou práci? Bill Clinton bojoval proti Božímu morálnímu zákonu z nejvyšší mocenské pozice, a přesto disponuje přirozenou přívětivostí, je vřelý, v mnoha ohledech sympatický a jeví se jako upřímný. Ale šla bych s ním na pivo a nazvala ho přítelem, kdyby mě laskavě vyhledal a byl ochoten mi naslouchat?

K největším škodám dochází v Církvi, kde „sympatickým“ kněžím a prelátům promíjíme zlo, které schvalují, protože se usmívají, pozorně naslouchají a projevují zájem a péči. Před duchovním, který nám přátelsky potřásá rukou, ale vede nás na scesti, bychom měli dát přednost odměřenému, až drsnému sv. Otcí Piovi, ale jsme nestálí, slabí a duchovně nepevní – a nepřítel to ví. Vnášíme chaos do svých emocí, necháváme je vládnout nad svým rozumem a vůlí a stěží vnímáme pokušení. Tenkrát na střední škole jsem si rozhodně nechtěla všimnout ďáblova šepotu, nebo mi možná jen bylo tak příjemně, že mi bylo všechno jedno.

Ze svých vlastních špatných rozhodnutí nemohu vinit nikoho druhého. Jsem svobodný morální činitel, který si zvolil hříchy, jichž jsem se na střední škole a později dopouštěla, a musím z nich skládat účty. Zapomínáme však (nebo nás nikdo nepoučil), že existuje devět různých způsobů, jak se spolupodílet na něčím hříchu:

1. Radou.
2. Příkazem.
3. Souhlasem.
4. Popudem.
5. Chválou nebo lichocením.
6. Zatajením.
7. Spoluúčastí.

8. Mlčením.

9. Obhajobou spáchaného zla.

Mariannina „sympatičnost“ překryla zlo několika z těchto způsobů.

Co se stalo s Marianne po onom rozhovoru na střední škole? Po maturitě a ještě pak na vysoké škole jsme zůstaly v kontaktu, ale nakonec mi zmizela. Pamatuji si však na naši poslední zásadnější debatu. Odehrála se jednou v létě, kdy jsem ji stále ještě považovala za nejsvatější z katolíků. Její milá povaha a příjemný úsměv byly dál srdečné a přitažlivé, zatímco mi vyprávěla o jedné své drahé křesťanské kamarádce, která nečekaně otěhotněla.

Mluvila o ní s hrdostí a popisovala, jak se tato mladá žena téměř v polovině těhotenství rozhodla pro potrat. „Tolik se za to modlila, Leilo. Bylo to vážně krásné. Trpělivě čekala a nic neuspěchala, protože to bylo tak důležité rozhodnutí. Celé měsíce se modlila, aby si byla úplně jistá, že si zvolí tu nejlepší možnost, jak projevit lásku. Nakonec rozpoznala Boží vůli – že ukončit těhotenství bude správné. Prostě ještě nebyl správný čas, aby měla dítě.“

Zatímco jí oči zářily obdivem, pamatuji si, jak ve mně stydla krev. Navzdory všem mým šarlatovým hříchům jsem věděla, že potrat je vražda nenarozeného dítěte. Marianne mi právě tvrdila, že Bůh schválil, aby někdo v druhém trimestru zabil dítě, které on stvořil ke svému obrazu. Její „sympatické“ a milé vystupování, když líčila úkladnou vraždu dítěte, bylo stejné, jako když se mnou mluvila toho osudného dne na střední škole.

Tentokrát jsem se jí ale postavila. Řekla jsem jí, že jsme katoličky, že ví, co je správné, a že jsem ji pokládala za odpůrkyni potratů. Bez sebemenšího náznaku ironie mě ujistila, že potraty naprosto odmítá, ale že nemůže zasahovat do toho,

jak se rozhodnou druzí a kam je vede Bůh. Otevřely se mi oči a se zděšením jsem uviděla všechno to zlo. Toho dne Marianne spadla ze svého piedestalu a roztržila se na tisíc kousků. I když jsme pak byly jen v minimálním kontaktu, dozvěděla jsem se, že žije s nějakým mužem, kouří trávu a přijímá levičácké názory. Od té doby jsme

už spolu nikdy nemluvily.

Na střední škole a následujících deset let se mi „sympatické“ stalo kamenem úrazu. „Sympatické“ vystupování vedlo mou kamarádku po temné cestě smrtelného hříchu a odpadlictví. „Sympatické“ dál ohrožuje každého z nás, naše děti a dokonce i naše dobré kněze a biskupy. Dábel přichází jako anděl světla, vlk přichází v rouše beránkově (a pastýřově) a podvodník využívá důvěry druhých. Ne každý, kdo klame, má špatné úmysly, ale na jejich klamu se tím nic nemění. Abychom se ubránili klamům „sympatického“, hledejme vždy to, co je pravdivé. Pravda může často bolet – ale na rozdíl od „sympatického“ nikdy neublíží.

(podle RC Monitor)

Eucharistická obnova v rodině a farnosti

Když biskupové říkají, že chtějí oslovovat skupinky a rodiny, mluví o lidech, jako jsme vy a já, čtenáři katolických časopisů, publikací a možná dnes i blogů, s velkou pravděpodobností zapojení do nějakého katolického společenství. Nicméně nás nejen oslovují, ale také na nás spoléhají, že sami budeme oslovovat druhé.

Rodiny a farní skupinky jsou často místem, kde se rodí a udržuje víra daného člověka. Rád bych se dnes zastavil více u těch společenství ve farnostech, ačkoliv

dobře vím, stejně jako vy, že pro předávání víry, pro otevřenost Božímu povolání, je rodina zcela nenahraditelná a primární. Před příchodem věku multimediální komunikace tomu bylo tak, že duchovní zvyky rodiny, vnitřní misie v rámci farností a podobné činnosti, na nichž se farníci podíleli, pomáhaly budovat kulturu, kde byla víra přirozenou součástí života. Je to praktické. Někdy se zdá, jako by nás natolik pohltily snahy najít novátorské způsoby evangelizace, že často přehlízíme osvědčený a pravý způsob, který fungoval po staletí: interakce v přirozených vztazích v našich rodinách a s těmi, které potkáváme v kostele.

Zvyky a tradice, o jejichž správnosti snad ani nemusíme uvažovat, jako například modlitba před jídlem nebo připomínka a obnova křtu u křtitelnice se svěcenou vodou – mohou být pojetky, která sblíží ty, kdo tyto zvyky a tradice sdílejí. Katolíci tyto úkony po staletí nedělají jen proto, aby jim pomáhaly pamatovat si, čemu věří, a udržovat si výsady svátostí. Naše zvyky a tradice také boří společenské hradby mezi námi a posilují pocit jistoty ve společenství v Církvi a mezi lidmi vůbec.

Rodiny

Pokud vás nenapadá, jak v rodinném prostředí začít mluvit o víře, vydejte nějaký (posvěcený) předmět, který jste dostali od někoho z přátel nebo příbuzných třeba k prvnímu přijímání, biřmování nebo při nějaké jiné zvláštní příležitosti. Mnozí máme růženec, zázračnou medailku, škapulíř nebo něco podobného, co vyvolá milé vzpomínky. Mohou sloužit nejen k upevňování naší vlastní víry, ale také k budování pout a sdílení víry se členy naší rodiny.

Tyto upomínkové předměty představují účinný prostředek k navazování smysluplných duchovních rozhovorů s našimi milými doma. Katolické vyznání je skrze ně některým členům naší rodiny, kteří mohou být třeba i Bohu o něco více vzdáleni, takto snadno pochopitelné, hmatatelné, dobře sdělitelné a lidské. Tradice jsou nejpřirozenějším vyjádřením zbožnosti člověka a jeho duchovního života.

V souvislosti s proječováním víry v rodinném životě papež sv. Jan Pavel II. řekl: „Jak funguje rodina, tak funguje národ a tak funguje celý svět, ve kterém žijeme.“

Budou-li katolíci na úrovni rodin účinně vyučovat o Kristově skutečné přítomnosti v Eucharistii tak, že budou do svého rodinného života a rozhovorů začleňovat tradice, pak se může víra takto rozšířit do celého národa a světa, jako se kvas šíří v chlebu.

Farní skupinky

Věrná katolická společenství vytvářejí spoustu programů pro formování víry a jejich cílem je rozpoutat ve farním prostředí debatu o víře. Během pandemie se od scházení ve skupinkách odrazovalo nejen ve farnostech, ale i ve všech sférách společnosti. Bohu díky, znovu nastal čas se do svých farních skupinek vrátit nebo vytvořit nové a obnovit farní společenství tak, že budou silnější než kdy dřív. Sdílení reálné přítomnosti Krista v Eucharistii ve farních skupinkách

spolu s šířením této víry v našich rodinách ji pomůže šířit organicky, mezi nejbližšími vrstvami. Možná tak farnosti nebývají vnímány, ale pokud mají komplexní program formování víry, mohou být baštou katolického vzdělávání. Hlavním posláním farnosti je nabízet svátosti, ale je také ideálním místem, kde se dobrým vyučováním může sytit víra v Kristovu reálnou přítomnost v Eucharistii; katolíci zde mohou najít pomoc při budování své vlastní osobní víry a zároveň utvářet silná společenství. Základní infrastruktura je už položena, stačí ji jen využít.

Když už mluvíme o farních skupinkách, nezapomeňme ani na další skupinky v rámci Katolické církve, jako jsou řeholní komunity, často též jejich třetí řády (či terciáři) - jsou vynikajícím příkladem toho, jak vzkvétat jako malé křesťanské společenství. Jsou také další společenství s různými charismaty, mnoho koná poutě či procesí, postní praxe, přímluvné modlitby, přednášky a programy pro různé věkové skupiny lidí či různé profese, kterým se lidé věnují atd.

Z osobní zkušenosti

Když jsem byl zapojený ve službě mladým dospělým, cíleně jsme evangelizovali. Myslím tím, že jsme po skupinkách chodili na veřejná místa, abychom tam jedinečnými, autentickými způsoby zvěštovali evangelium. Pořádali jsme dokonce v barech a hospodách teologické debaty. V nákupních centrech a na autobusových zastávkách jsme využívali možnosti neformálního oslovení vrstevníků a vedly rozhovory pak i na vážná, někdy existenciální témata. Na veřejných místech evangelizace často začíná. Musíme rozhodit síť doširoka, abychom našli rodiny a ty, kdo mají zájem začít a připojit se do našich skupinek. Musíme házet síť na hlubinu, abychom našli lidi, kteří potřebují Boha a hledají ho s upřímným srdcem.

Když jsme s kamarády chodili evangelizovat na veřejná místa, často jsme potkávali katolíky, kteří chodili do místní farnosti a byli povzbuzeni tím, že vstupujeme do hlubších vod, abychom šířili víru. Máme v ČR přibližně 8-9 procent katolíků, ale jen necelých 9 procent z nich chodí pravidelně na mši. To znamená, že většina naší Církve je právě tam někde na hlubině. Z těch cca 9 procent katolíků, kteří pravidelně chodí do kostela, je ještě méně aktivně zapojených ve své farnosti. Ale lékaře nepotřebují zdraví. Neschovávejte své světlo pod nádo-

bu. Tato Kristova slova by nás měla motivovat, abychom také farnost a společenství v ní využívali jako nástroje k evangelizaci za zdmi našich kostelů a církevních budov.

A k tomu, abychom oslovili další katolíky v lavicích, ani nemusíme být na setkání skupinky. Stačí si popovídat s lidmi po mši. Výborným katalyzátorem rozhovorů mohou být běžné zvyky, jako třeba pokleknutí před oltářem, a stejně tak svátosti. Zkuste říct něco jako: „Velice mne oslovilo, když jsem viděl, jak jste uctivě poklekl před svatostánkem. Co posiluje vaši víru v Eucharistii?“ Může to vyvolat rozhovor o modlitbě nebo třeba o tom, jak je pro daného člověka těžké věřit. Obojí poskytuje skvělou příležitost začít spolu mluvit o tom, jak si můžete navzájem pomáhat na své duchovní cestě.

Když vidíme, jak lidé kolem nás žijí svou víru, je pro nás snazší následovat jejich příklad. Můžeme sledovat videa o víře od našich oblíbených tvůrců nebo číst svoje oblíbené autory, ale pokud nejsme součástí malých společenství, kde se víra začleňuje do životního stylu každého zúčastněného, bude v nynější sekulární kultuře velmi obtížné zachovat si svá přesvědčení – a ještě těžší bude podle nich řídit svůj život.

(podle RC Monitor)

Eucharistická hodina: modlitba za oživení farností

Arcibiskup pražský Jan Graubner, předseda ČBK, zve k modlitbě za oživení farností, tzv. Eucharistické hodině. K této příležitosti zřizuje duchovní společenství věřících, jeho členové se snaží každý týden prožít půl hodiny s Pánem Ježíšem u svatostánku, minimálně však jednou za měsíc.

Za každou půl hodinu adorace před svatostánkem (výstav není podmínkou) může člen Eucharistické hodiny získat plnomocné odpustky pro sebe nebo

pro duše v očistci, pokud je v milosti posvěcující, byl ten den u svatého přijímání, aspoň v té chvíli nemá zálibu v žádném hříchu, ani lehkém, a přidá jakoukoliv modlitbu na úmysl Svatého otce. Aspoň jednou měsíčně přistupuje ke svátosti smíření. Nemocní, kteří nemohou do kostela, mohou plnit členskou povinnost adorace a získávat stejné milosti, pokud se snaží adorat aspoň na dálku, ze svého lůžka.

Je možné číst úryvky z evangelií, rozjímat, modlit se vlastními slovy nebo jen mlčky prožívat Boží blízkost, hledět na Ježíše skrytého ve svátosti oltářní a vědět, že on se dívá na nás.

Zájemci se mohou přihlásit ve farnosti na pražském Strahově. Duchovní společenství je svěřené právě pod ochranu sv. Norberta, zakladatele premonstrátského řádu, a navazuje na historická sdružení a eucharistická bratrstva, která v některých farnostech existovala už v barokní době. Poprvé bylo ustavičné klanění zavedeno v r. 1226 Ludvíkem VIII. v Avignonu.

Společenství považuje za své hlavní svátky Slavnost Těla a Krve Páně, adorační den prožívaný v každé farnosti jednou za rok a bdění s Pánem v Getsemanské zahradě na Zelený čtvrtek po obrádech a u Božího hrobu na Velký pátek a Bílou sobotu. V Pražské arcidiecézi bude Eucharistická hodina zahájena 6. 6. při slavnostní mši svaté k příležitosti svátku sv. Norberta od 18 hodin.

„Prosím duchovní správce farností, aby o tomto společenství informovali věřící a zprostředkovali přihlášení zájemců, aby členům umožňovali adorace, a tam, kde jich bude více, ve spolupráci s nimi zajistili otevření kostelů v přiměřené době,“ říká arcibiskup Jan Graubner

Raději žij s Bohem než s milencem

„Církev se nemůže chovat jako obchodnice, která změní svou nabídku, jakmile plevelí poptávka,“ tvrdil mohučský kardinál Karl Lehmann. Proč? Neboť by nám to ublížilo. Příkázání jsou vlastně doporučení Boha Lásky. I v oblasti vztahů.

Trochu mě zarazil či spíše zamrzl archivní rozhovor s člověkem z křesťanského prostředí, který přiznal, že s přítelkyní praktikují společné bydlení před svatbou.

„Přiznal“ asi není správné slovo – spíš oznámil. Jako informaci o tom, že mají rádi zmrzlinu. Nejdou soudit; jdu uvažovat.

Zkouška namísto romantiky

Bylo, nebylo, žila jedna krásná princezna. K její zakleté věži přišel princ, porazil všechny draky, překonal všechny nástrahy, získal její ruku. A žili šťastně až do smrti? Ne.

V této „pohádce“ si princ svou vyvolenou nejspíš přeměřil a řekl něco takového: „Víš co, tu polovinu království bych i bral, ale o ruku tě požádám, až když si

vyzkoušíme, jestli by nám to opravdu klapalo. Vždyť víš, jaká je doba.“

Nezní to velmi romanticky, že? Ale dejme tomu, že (již dříve zaražená než okouzlená) princezna souhlasila. Žili šťastně? Pochybuji.

Jak se ptá evangelizátor Nick Vujcic: „Kolik zábavy vám přinese soužití, pokud jeho jediným účelem je přezkoušet váš vztah? Dokážete se chovat přirozeně, víte-li, že ten druhý hodnotí a analyzuje každý váš pohyb? Umíte být opravdu sami sebou, pokud musíte neustále dokazovat, že jste hodni lásky a manželství?“

Zajímavou myšlenku na toto téma nabízí i otec čtyř dospívajících dětí Martin Kvapilík, který pro ně a pro jejich vrstevníky (neboť jak vysvětlil v jednom rozhovoru, „vychovat vlastní děti znamená také vzdělávat jejich přátele a vrstevníky“) napsal knihu *Proč spolu před svatbou nebydlet a nespát*. Podle jeho zkušeností „trvá sžívání se dvou lidí obvykle tak pět až sedm let. Teprve pak se přestanete s manželkou v různých situacích překvapovat. Takže dopředu i tak mnoho toho otestovat nejde“.

Kdo chce, hledá

Někteří říkají, že na lásku papír nepotřebují. Papír možná ne, ale milost a posilu ano. Manželství je svátost – jako by nám Bůh řekl, že od nynějška nám bude speciálně pomáhat.

Jiní namítnou, že na manželství ještě nejsou zralí; připraveni. A na společné žití ano?

Někteří argumentují, že u nich doma jsou velmi špatné poměry, proto raději žijí u milence. I v takovém případě se však dá žít u příbuzných, kamarádů či si najít brigádu/práci a vlastní podnájem. Případně hledat pomoc ve společenství, u duchovního vůdce nebo jiných lidí, kteří poradí, nasměrují, možná i (na čas) přichýlí. Další se vymlouvá, že svatba je drahá. Inu, jsou takoví, co za ni dají tisíce eur. De facto však sňatek samotný (a ten je podstatný; ne hostina a věci kolem) nestojí nic, možná symbolický poplatek pro kněze či varhaníka. Šaty se dají půjčit od kamarádky nebo koupit z druhé ruky (a přitom mohou být krásné jako ty ze salonu), prstýnky nemusí být ze zlata, s focením může pomoci kamarád.

Kdo chce, hledá způsoby; kdo nechce, hledá výmluvy.

Aby naše láska kvetla

Platí to i při druhém fenoménu dnešní doby – přespávání. Vztah na dálku, nabídka dovolené, návštěva toho druhého, která se protáhla do noci. I ti, co jsou spolu přes noc „jen“ v jednom pokoji, a ne i v jedné posteli, by měli vědět, že už dobrovolné vystavování se těžkému hříchu je hřích. Jasně, i zde je třeba rozlišovat, jít s tím druhým například na pouť do Vysoké nad Uhom, kde dívky a chlapci spí odděleně a celá atmosféra se nese v duchu čistoty – fajn. Jet s tím druhým na společnou dovolenou, bydlet v jednom pokoji a ujišťovat se, že my to zvládneme a nic mezi námi nebude – problém. Asi jako nalít drink abstynujícímu alkoholikovi a tvářit se, že to nic, neboť vždyť ačkoli má alkohol rovnou pod nosem a cítí jeho vůni, ještě se nenapil.

Vsadím se, že jedna z nejpobulárnějších otázek ve zpovědnicích, kterou zamilovaní kladou, zní: Co je ještě dovoleno? Co ještě není hřích? „Dříve než se ptát, co je ještě dovoleno, se ptejme, co nám ještě Bůh radí, aby naše láska dlouhodobě kvetla,“ konstatuje Martin Kvapilík.

A možná to je postoj, který nám pomůže uvědomit si, že Bůh to nechce od nás, ale pro nás. Pro naše dobro. Pro ještě větší lásku. On ji stvořil a on nejlépe ví, jak ji pěstovat.

Díky mu za to, že se s námi ochotně podělil o návod.

(podle KN)

Máme důvod číst Písmo svaté

Ztroskotanému mořeplavci se horko-těžko podařilo doplatit na neznámý ostrov. Objevil tam domorodce, jak čte pod stromem Bibli. Bez váhání se na něj vyřítit: „U nás tu knihu už nikdo nečte. Je třeba ji zahodit!“ Domorodec zvedl zrak a říká: „Dříve než jsem ji začal číst, tak jsem si takové jako ty upekl. Opravdu si myslíš, že ji mám raději zahodit?!“

Goethe jednou řekl, že čím budou lidé ušlechtilější, tím více budou číst Bibli. Zajisté mu nešlo jen o mravní vliv Písma svatého na lidstvo. Důvod, proč ho často brát do rukou, má několik hledisek, nad kterými se vyplatí zamyslet.

Poslouchej a zaposlouchej se

Síla Božího slova vždy byla v jeho hlásání. Slova Bible totiž potřebují ústa i srdce člověka, který jim dá živou jiskru: svá mentální schémata, emoce, ba

i ruce spolu se zkušenostmi protkanými radostí i utrpením. Bez nich jim hrozí, že zůstanou mrtvou literou. Ale dnes je naše schopnost poslouchat a zaposlouchat se opotřebovaná jako sjeté pneumatiky. Donedávna říct nějaký příběh nebo poučení z Bible bylo jako podat sklenici vody žíznivému na poušti. Nyní žijeme v oceánu informací všech druhů, ze kterého potřebujeme sáhnout po sladké vodě života. Vlastní rukou. A pokud se i křesťan v minulosti obešel bez osobního vztahu k Božímu slovu, dnes už to nepůjde.

Snad se velmi nemýlím, když řeknu, že běžný věřící obvykle zažívá ve vztahu k Božímu slovu, čtenému během bohoslužby slova, extrémní pozice. Buď se jeho vnímání automaticky vypne s myšlenkou: „Vždyť tohle už znám!“, nebo u jiného se objeví chronický pocit chaosu z toho, že si jednotlivá čtení neumí zařadit. Netuší, kam které patří, co s čím souvisí a trpně nechává na sebe padat milostivý déšť Božího slova, aniž by jím uhasil existenciální žízeň.

Ta první zkušenost nebývá reálná. Relativně dobře známe pár příběhů či podobenství – a to je všechno. A kdybychom i ty nejnámější, starověkým stylem velmi hutně zaznamenané, měli věrohodně zopakovat, asi bychom koktali. Vždyť v nedělní liturgii během roku stihneme vyslechnout přibližně čtyřicet procent z celého Nového zákona a pouze tři procenta ze Starého zákona. Tedy životní minimum, které je na hranici duchovní podvýživy. Proto zřejmě náš subjektivní dojem vnitřního chaosu z Písma bude k realitě o něco bližší. Možná nás od čtení Písma svatého odrazuje i podvědomý pocit, že se při liturgii používá k tomu, co chce kazatel říct. A to zastíní jeho celkovou sílu, která tak neobyčejně respektuje naši svobodu. V kostelech nás při poslouchání Božího slova obvykle nemine ani další past: jistá anonymnost. Při jeho vnímání nám totiž naše obrazotvornost může pohotově našeptat: „Kdyby to tak slyšel můj soused nebo šéfka!“ Pokud si však sám do rukou vezmu Bibli, šance, že to bude vytoužený dialog mezi mnou a Bohem, je mnohem větší.

Církev před přijetím svátostí uvádí katechumeny do Písma svatého tak, že jim hned na začátku slavnostně předá evangelium. Zajisté ne proto, aby si ho odložili na polici, ale aby se jeho čtením jako zápalnou šňůrou nastartovali k životodárné víře. Zdá se však, že křesťan, kterého pokřtili ještě jako malé dítě, tuto etapu „šťastně“ přeskočil. A i když přijal svátost dospělosti, co se týká Písma svatého, může po celý život neduživě pokulhávat.

Jako zralí křesťané potřebujeme více, než být závislí na tom, co se nám z Písma nadrobí během nedělní eucharistie. Je to, jako kdybychom se s někým znali jen z doslechu nebo přes facebook. Seznámit se živě je mnohem víc. A to potřebuje zralý křesťan: chytit Písmo do svých dlaní a začít číst. Poznávat ho vlastní hlavou, svými city a originální životní historií. Tedy živě, i bez zprostředkovatelů.

Nebezpečí fundamentalismu

Představte si velký balíček s puzzle. Takovou třitisícovku. Alespoň tolik čtení máme všichni k dispozici k poslechu během mší svatých ve třech liturgických letech. Obrazně řečeno, při každé bohoslužbě slova dostaneme ze starostlivé lásky Církve domů jakoby pár zlomků textu Písma svatého. Dostáváme je nejen tak, ale abychom si je v každodenním životě postupně hlavou i srdcem skládali.

Některé bohužel ztratíme už cestou domů, ba možná hned při bohoslužbě, když se nám nedaří soustředěně poslouchat.

Je zde však radostná zpráva. Pokud máte doma Bibli – a jistě ji máte –, jako byste měli velkou kompletní krabici čistě nových puzzlí, ze kterých nechybí ani jen kousek. Tuto „krabici“ je třeba pouze otevřít a začít skládat. A kdy nás začne bavit skládání puzzle? Když se začíná rýsovat obraz, nebo ne!? Tomu však předchází jistá námaha. Něco takového děláme ve vztahu k Bibli, když se ji odhodláme číst. Čím více z Písma přečteme, tím více nás začne bavit skládání krásného, stále hlouběji vnímaného obrazu, to je tajemství všech milovníků Bible. Chytló je to.

A potom, když dnešní křesťan nezná celé Písmo, nemůže ho vnímat v kontextu. Je v nebezpečí, že si ho bude vykládat fundamentalisticky – čili zdůrazňovat a vytrhávat z kontextu výroky, které mu vyhovují. Nejenže se může zmylit, ale vysílá nezdravé informace o křesťanství do své rodiny i celého prostředí.

Ke čtení jsou důvody

Někdo by mohl říci, že časté čtení Písma nepatří mezi přikázání. I co se týká přijímání Eucharistie, Církev ji přikazuje přijmout jednou ročně, a přece ji přijímáme i každodenně. Tak by to mělo být i se čtením Písma svatého. Ale ani Eucharistii nestačí přijímat často – snadno se nám může stát nábožným zvykem. Potřebujeme také adoraci a při klanění se Bohu uspořádat sebe samé, prohlubovat se ve vědomí, kdo je Bůh a kdo jsem já. Velmi podobný účinek na nás má také čtení Písma. A jako při adoraci nemusíme pokaždé v sobě pocítit její účinky, tak je to i se čtením Písma svatého. Navzdory dojmu, že jsme z něj

máločemu porozuměli, můžeme si být jisti, že v našich hloubkách tiše pracuje. To, že Písmo svaté je základem celé naší víry a morálky, ovládneme dobře. Velmi jemně nás učí důvěrně poznávat, jaký je Bůh, vstupovat s ním do osobního vztahu. Učí nás nejen o Bohu, ale také o člověku – kdo jsem, proč a k čemu žiji – v Božím světle. A lepším poznáváním sebe budu lépe rozumět jiným. Všechno,

co několik humanitních disciplín včetně psychologie objevuje jen s námahou, křesťan má na stránkách Bible odedávna skoro jako na tácku.

Nade vše nás Písmo svaté povzbuzuje, oduševňuje, oživuje našeho ducha, ohřívá srdce. Nejen dojmavými pasážemi, ale také otevřeností, jakou mluví o hříchu či zlu. Mimoděk si při jeho čtení můžeme opakovat: Když on nebo ona mohli být Božími oblíbenci, proč ne já? Boží slovo nás staví na pevné nohy a chce rozhábat celou naši existenci.

Čtením se v nás kapka po kapce vytváří schopnost stále lépe ho chápat. Knihy Bible totiž nejsou od sebe izolovány – naopak – jako by si mezi sebou povídaly. Jistě mnozí znají hru „dáma“. Než si pěšec přeskáče políčka, aby se z něj stala dáma, bývá hra dost nudná. Ale když už máme dámu, můžeme se pohybovat po celé šachovnici. Tak je to i se čtením Písma. Zpočátku se při jeho čtení potápíme, ale čím více z něj přečteme, tím snáze se v něm bude naše hlava i srdce hýbat. Bible se totiž nejlépe vysvětluje Biblií. K jejímu poznání nepotřebujeme kdovíjaké komentáře, jejichž obsah nakonec spíš či později zapomeneme. Písmu svatému potřebujeme rozumět osobně, neboť co sami z něj pochopíme, nikdo nám už nevezme.

Není to jen návod na život

Zkusme si shrnout důvody pro čtení Písma svatého a podložit je jeho autoritou.

• Moudrost nad moudrost

V první řadě čteme Písmo proto, že je Bohem inspirovaným, neboli vnuknutým Pánovým slovem, jak o tom říká i svatý Pavel svému žákovi Timoteovi: „Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo.“ (2 Tim 3,16-17). Rádi posloucháme moudře mluvící přátele či přítelkyně. Jak často opakujeme svým dětem dobré rady. To, co je moudré, je rozumné, ale říká-li to Bůh, je to moudrost nad moudrost, už jen tento důvod ke čtení Písma by nám zcela klidně mohl stačit.

• Ekologie pravdy

Písmo je pravda. Dosvědčuje nám to Ježíš: „Posvěť je pravdou; tvé slovo je pravda“ (Jan 17,17). Co se pravdy týká, Bible je tím nejekologičtějším čtením na světě. Totiž dnes ani pořádně nevíme, prostřednictvím čeho se do nás mohou

infiltrovat pochybné názory a „ismy“. Kolik falše víří kolem nás! A přitom Bůh a jeho slovo jsou čirá pravda.

• *Blíž k Ježíši*

Bible nás přivádí i ke vtělené Pravdě, k Ježíši. Nevypráví nám o teoretické pravdě, ale o pravdě z masa a kostí, které na sebe vzal a žil Boží Syn: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřijde k Otci, jen skrze mne“ (Jn 14,6). Je jasné, že v Písmu svatém je mnoho nauky a pokynů, ale jeho základním cílem je, abychom pochopili, jak můžeme vstoupit do věčného přátelství s Bohem skrze Bohočlověka, který nás nikdy neoklamal a ani neoklame.

• *Návod na život*

Tím, že je inspirováno Bohem, naším Stvořitelem, dokáže se dotknout nejhlubších hlubin našeho já, vždyt' jsme každý osobně jeho stvořením. Dostaneme-li nejnovější model i-phonu, musíme se seznámit s jeho funkcemi. Ale jak co nejlépe používat vlastní existenci, tedy to, co je nekonečně vzácnější než každý mobil, nad tím neuvažujeme?! Je to právě Bible, která nás učí, jak „používat“ svůj život správným způsobem. Umí proniknout naší bytostí lépe než laserový paprsek: „Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud i nad nejnivnějšími lidskými myšlenkami a hnutími.“ (Žid 4,12). Dobrý psycholog nám může pomoci, jak správně pochopit sebe a lépe žít, ale na tu hloubku, kam se v nás dostane náš milosrdný Bůh, prostě nemá. To je dost dobrý důvod k tomu, abychom Bibli konečně oprášili.

• *Lahodný pokrm*

Boží slovo je sladké a vzácné. Sladší než čokoláda nebo vanilková zmrzlina. Nasytit naši duši může jen Boží slovo. Žalmista „labužník“ o něm říká: „Jak sladké jsou na mém patru tvé výroky, nad med jsou sladší pro má ústa“ (Ž 119, 103). Zároveň je Pánovo slovo drahocenné: „Lepší je pro mě zákon tvých úst než tisíce ve zlatě a stříbře“ (Ž 119,72). A proto: „Proto miluji tvé předpisy víc než zlato, než ryzí zlato“ (Ž 119,127). Abychom živě viděli slavný obraz, například Monu Lisu, musíme jet až do Paříže. Sladkost a vzácnost Bible, pokud je chceme zakusit a těšit se z nich, máme rovnou na svém stole.

• *Světlo na cestu*

Boží slova nás vedou. Kolik mladých, ba i starších už zabloudilo. Učí nás, aby–

chom nebyli jako ovce, které zbloudily, neboť šly vlastní cestou, ale abychom kráčeli tou správnou, Boží. Poskytuje nám neustálé vedení, důvěryhodný kompas, ba GPS souřadnice pro orientaci v životě. Neboť Bible není jen lampou pro naše nohy, ale výklad jejích slov osvětluje, maličkým dává chápavost (srov. Ž 119, 130). Pokud chceme mít jistotu, praktickou a zároveň osvobozující navigaci v životě, čteme Bibli a nebudeme nikdy zklamáni.

• *Kam bychom šli*

A konečně, navzdory všem povzbuzením se nám jednoduše může stát, že budeme mít pokušení opustit Ježíše, který nám promlouvá svým slovem. Ale on se i tebe osobně ptá: „I ty chceš odejít?“ Odpovězme mu se Šimonem Petrem: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života“ (Jan 6,68).

(podle KN)

Čtème, co je nám užitečné

V Katolické církvi vycházíme ze života Ježíše, jak je nám představen v evangeliu, co v překladu znamená dobrá zvěst. Žádné jiné nové zjevení nebude, vše je zahrnuto v něm a v tradici Církve, která ho zprostředkuje dalším generacím jako dědictví otců.

Děsí mě různé mystické spisy, které narušují představy o Bohu, dobrém a laskavém Otci. Při čtení některých z nich mám pocit, jako by Ježíš chtěl, aby jeho svatí co nejvíce trpěli. Jsem z toho zmatená a někdy bych si přála být evangeličkou, neboť „jejich“ Ježíš mi připadá laskavější. Jak se dá s něčím takovým vyrovnat, aby mě to postupně neobralo o víru, nebo alespoň o radost z ní?

Edita

Tato otázka mi je velmi blízká, neboť v mládí jsem sám měl přesně tentýž problém, který mě přivedl až na hranici vnitřní deprese a zpovědník mi musel pod poslušností zakázat číst mystické spisy. V evangeliu jednoznačně nacházíme Ježíše dobrého, milého a laskavého. I když

mluví o utrpení, nikdy ho nevyhledává, neslaví, ani nestaví do centra života. Středem je láska.

Spíš naslouchejme poselství radosti

Osobní mystické zkušenosti věřících jsou soukromým poselstvím pro jejich vlastní dobro. Bůh komunikuje s každým odlišně, protože jsme rozdílní. Pocházíme z jiné kulturní a dějinné epochy a každý má vlastní život a prožívání. Nelze je zobecňovat. Mnozí tito lidé měli nějaké osobní trápení či nemoc a hledali smysl svého utrpení a potíží. Proto je pochopitelné, že je Ježíš posiloval, že jejich bolest má smysl. Přehnaná vyjádření byla výrazem i literárního stylu, který se v daném dějinném úseku používal. To oni potřebovali slyšet ta slova, aby si zachovali naději. Ale není to poselství určeno všem. Máte Ježíše v srdci, i k vám hovoří. Možná právě vy potřebujete slyšet, naopak, poselství radosti. Ježíš chce, abyste byla šťastná a naplněná. Je velmi nebezpečné násilím vnucovat soukromá poselství od Boha všem.

Nelíbí se mi, že lidé, kteří se neustále ohánějí poselstvím Ježíše řeholní sestře či knězi, berou tato slova vážněji než samotné evangelium. To už je sektářské smýšlení, které nemá v Církvi co hledat. I když Církev dovolí čtení určitých mystických spisů, neznamená to, že jen ten pohled je správný. Znamená však, že určitým lidem, kteří jsou v podobné situaci, to může pomoci. Čtení mystických spisů a jejich zneužívání k propagaci něčeho, co není blízké evangeliu, je smutný jev. Poukazuje na inklinování člověka více k senzacím než k Božimu slovu.

Poslední slovo má vždy láska

I mně „zbožné duše“ nosí „papírky“, knihy a citáty různých soukromých zjevení, jako by to bylo nejdůležitější na světě a všichni katolíci se tím museli řídit. Nechci nikoho pohoršit, ale jde to rovnou do koše. Nevěnuji tomu ani tu čest, že bych si to přečetl. Obíralo by mě to o čas věnovat se Božimu slovu zachycenému v Písmu svatém, vysvětlenému učitelským úřadem Církve. Tam je všechno, co potřebuji pro svůj duchovní život. Jistě, určitá mystická poselství mohou někomu pomoci, proto mnohé z nich mají církevní schválení. Ale církevní schválení neznamená absolutizaci a monopol pravdy všeho, co v nich je. Jde spíše o svolení používat to, komu je to užitečné. Například pro těžce nemocné. Osobně nedoporučuji číst ty, které jsou často velmi odtržené od běžné reality. Mohou nadělat více škody než užitku. Je třeba číst a meditovat nad Božím slovem. Tam je Ježíš zřetelně ukázán jako Bůh a člověk, který chce štěstí

člověka. A když mluví o kříži, tak o situaci, která člověka plného lásky nezlomí. Poslední slovo má vždy láska, která chce pro člověka radost. Pokud už pozemští rodiče chtějí pro své děti dobro, proč by Bůh měl chtít, aby jeho děti jen trpěly? Zlý duch často dobré lidi zneklidňuje a mate a chce Boha vylíčit jako přísného a tvrdého, aby odvedl lidi od něho. Nedejte se znechutit, věřte v dobrého Boha. Jsem jezuita a náš zakladatel sv. Ignác z Loyoly říkal, že to, co způsobuje v duši neklid, i kdyby to bylo pod zástěrkou něčeho dobrého, nemůže pocházet od Boha. Neboť posláním Boha a jeho andělů je šířit pokoj, lásku a radost. Mým doporučením je nečíst tyto spisy a soukromá poselství. Raději čtěte evangelium a naslouchajte Božímu hlasu ve svém vlastním srdci a jsem si jist, že tam objevíte dobrého Boha, který chce vaši radost. Možná pak sama napíšete mystický spis, který pomůže druhým lidem věřit v Otce, který nás má rád

(podle KN)

Vlastnictví může sloužit lásce

Ježíšova nabídka a nečekaná reakce bohatého mladíka ze stránek synoptických evangelií rezonují v našich srdcích i dnes. Protože aktualizace biblického textu závisí na jeho dobrém pochopení, zastavme se při tomto dialogu ve verzi příběhu podle evangelisty Matouše.

Svatý Matouš píše o bohatém mladíkovi, který zachovával přikázání, vedl počestný život, ale měl problém rozdat svůj majetek a následovat Ježíše (srov. Mt 19,16-22). Rozdám-li všechno, co mám, nezískám přece hned „vstupenku“ do nebe. Jak aplikovat Kristova slova v našem životě?

Alena

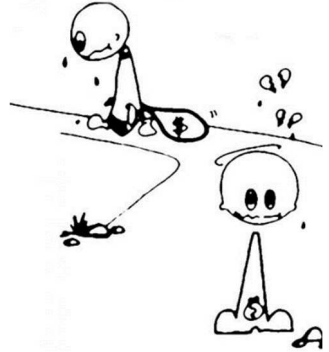
Mladý muž hledá smysluplné nasměrování života a Ježíš v něm vzbudí naději, že by mu mohl pomoci dobrou radou. Zodpovědně zachovává přikázání, a přece tuší, že mu ještě něco chybí. Podívejme se nejprve na to, jaké má touhy a proč mu Ježíš radí prodat všechno, co má (srov. Mt 19,21).

Touha po dokonalosti

Mladík hledá věčný život, Ježíš mu nabízí cestu zachování příkázání a pojmenuje jeho touhu i jako touhu po dokonalosti. Zmíněná dokonalost není v první řadě bezchybností, jak ji často chápeme.

Významové spektrum řeckého přídavného jména *téleios* – dokonalý – použitého v originálním textu, se mnohem častěji nachází ve škále označující úplnost, kompletnost, zralost, integritu. Jednoduše bychom mohli říci, že Ježíš mladíkovi nabízí za cíl dosažení zralosti. Na pozadí takto chápané dokonalosti doporučení prodat vše, co má, a rozdat chudým, čili zbavit se majetku, není cíl sám o sobě, ale cesta ke zralosti, osobní integritě. Osoba je integrována, celistvá, zralá, pokud všechny její složky jsou v rovnováze a ve vzájemné spolupráci, zaměřené na dosahování životních cílů, a je schopna realisticky vnímat sebe i druhé. Dokáže prodat, co má, a rozdat chudým, neboť věcem a zejména lidem umí přisoudit hodnotu, která jim je vlastní.

*On pro to slovo svěřil hlavu
a odešel zarmoucen,
protože měl mnoho majetku.*

Ježíš doporučením neříká, že nemáme nic vlastnit, ale prodat a rozdat. A to je možné jen tehdy, pokud člověk něco má. Určité vlastnictví je k našemu životu dokonce zapotřebí. Ale má být podřízeno životnímu údělu - zaměřené na naše skutečné (ne zdánlivé a okamžité) dobro a na dobro bližního. Tehdy se nestane překážkou lásky a následování Krista, ale naopak může být jeho prostředkem. Pokud by měl mladík svobodné srdce od vlastnění, i majetek by se stal pro něj cestou lásky k bližnímu i ke Kristu. Pokud se zamění tyto dvě kategorie, prostředek a cíl, osoba se stává nešťastnou, smutnou, neboť podřídila svůj život něčemu, co ji nemůže naplnit.

Podmínka následování Krista

Předávání a rozdávání chudým není jednorázová záležitost. Náš život bude jistým způsobem vždy poznamenán napětím mezi dilematem mít - rozdat. Život zaměřený na sebe nepřináší naplnění jeho smyslu ani štěstí. Ve světle životního cíle lze říci, že budeme spokojeni a šťastní, pokud to, co vlastníme, zaměříme na druhé, ne na sebe. Dvoučlen prodat a rozdat je třeba vidět v dynamice lásky a služby. Zároveň je třeba citlivě vnímat, kdy se už snažím získávat hmotná dobrá kvůli nim samotným a dělat si nepřiměřené úspory – nebo naopak, kdy je používám v duchu lásky na dobré cíle.

Prodat a rozdat není jen cestou k sebedarování a zralosti, integritě, ale je podmínkou následování Krista zblíže. On byl chudý – nejen po materiální stránce – ale také svobodný a otevřený k plnění vůle svého Otce. Ty, kteří jsou chudí, označuje za blažené, to znamená šťastné. Ježíšovo doporučení pro nás ve 21. století nebude odlišné od slov adresovaných mladíkovi z Matoušova evangelia a cesta ke šťastnému, naplněnému životu půjde směrem nabývání vnitřní svobody. Každý jsme v jiné situaci: jinak musí vidět vlastnictví osobního majetku otec početné rodiny, jinak řeholníci nebo kněží, kteří rodinu nemají. Pro obě kategorie a mnohé další však platí, že nemají žít pro sebe, ale darovat sebe Bohu i druhým ve vnitřní svobodě. A to je řešením otázky, jak aplikovat Kristova slova i dnes. „Vstupenkou“ do nebe se tak stává svobodné, ale ne prázdné srdce. Srdce naplněné láskou, která má své vyjádření ve skutcích.

(podle KN)

SEDM HLAVNÍCH HŘÍCHŮ

Lenost: aneb „duchovní smutek“

Co dělat, pokud ve svém životě objevíme zlovyk odkládat věci na později, nebýt za nic zodpovědní, jednoduše, pokud zjistíme, že jsme líní?

V současné společnosti se lenost považuje téměř za ctnost: nicnedělání, zahálčivost, chytráctví vešly do našeho stylu života jako postoje šikovnosti a vychytralosti, přičemž škodí nejen druhým, ale i samotné osobě. Šikovní je ten, kdo umí svou práci delegovat na jiné, čímž se zbaví námahy, zodpovědnosti a jakékoli nepříjemnosti! Lenocho takto ušetří svou energii a čas, aby zadostiučinil svým egoistickým choutkám, ztročuje tím druhé a myslí jen na svůj volný čas, jak si sednout do křesla a být spokojen

v nicnedělání. Francouzský spisovatel Julis Renard vtipně říká: „Lenost je zvyk odpočívat dřív, než se člověk unaví!“

Dnešní doba napomáhá lenochům, aby nemuseli vylézt ze svých doupat: nákupy přes internet, rozvoz pizzy do domu, předpřipravená jídla, bufety na každém rohu, hry na mobilu ... Mají opravdu štěstí! Nemluvte o „svaté lenosti“ mnoha křesťanů, kteří se raději podívají na mši svatou v televizi s aperitivem, koláčky a slaninou na stole místo toho, aby se aktivně zúčastnili jejího slavení. Samozřejmě, nevztahuje se to na nemocné, na jiné zvláštní situace.

Špatný duch lenosti (acedia lat. - nedbalost, těžkopádnost, znechucení) je zlo, které škodí jak v osobním, tak ve společenském životě. Lenoch se totiž spokojí i se špatně vykonanou leckterou prací a to ho vede k povrchnosti a nečestnosti. Unavený životem prožívá čas v nudě, rutině, ve znechucení a frustraci, což ho vede k vnitřní nestabilitě a hledání stále nových podnětů (práce, partner, přátelé...), aby oklamal nudu a naplnil vnitřní prázdno. To se nevztahuje jen na rodinný a osobní život, ale i na duchovní: chodí od jednoho zpovědníka k druhému, z jednoho společenství do druhého, od jedné knihy ke druhé. Stává se z něho „duchovní turista“ a nedokáže být vytrvalý v křesťanských povinnostech. Lenoch je na každou věc unavený a hledá způsob, jak ji neudělat, jak od ní utéct. Nakonec znervózní a ztratí trpělivost. Nestálost a nevytrvalost škodí lidskému charakteru, který je ovládaný leností.

Zvláště mladé lidi, kteří jsou bez práce nebo v krizi, velmi pokouší lenost a nicnedělání. Svátý František nám dává rady, abychom nepropadli duchu lenosti: *„Pozvedněte často své srdce, zaměstnejte ho čtením dobrých knih, nikdy se nepovalujte jen tak, ale stále provádějte nějaké dobré skutky, duchovní nebo tělesné. Mládež a lenost jsou dva špatní kamarádi, neboť druhý ničí a zrazuje prvního.“* Pokud „nic neděláme“, naše fantazie bloudí sem a tam a právě mnoho pokušení přichází skrze otevřenou bránu lenosti. Usadí se, a nejsou-li rychle odehnány, tak je bude pak velmi těžko ovládat.

Nesmíme zapomenout, že lenost se projevuje otráveností srdce, pochmurným duchem, znechucením, smutkem, nedostatkem stálosti a vytrvalosti, nezájmem vůči věcem i vůči Boží přítomnosti. To může vést na jedné straně k aktivismu nebo k nechuti jako úniku vůči duchovní realitě. Pro svatého Františka se lenost u nábožných duší snaží převléct do smutku, znechucení a otupuje duši. Jako lék nabízí „uniformitu duše“ a připomíná: *„Ať nezbloudí naše duše, nedejme se odpoutat nestálostí povahy, každodenních událostí, ale zůstaňme podřízeni rozumu, který nám daroval Bůh. Zůstaňme pevní, vytrvalí a stáli v rozhodnutích,*

„která jsme převzali službě Bohu se stálostí, odvahou bez nějakého přerušení.“ Naše slabosti nemají být motivem znechucení, ale naopak máme v důvěře následovat Boha a vložit do svých skutků veškerou dobrou vůli. Překonat se a udělat ze sebe dar Bohu a pro druhé. Pán nám pomůže najít důvěru v sebe samé, ve své schopnosti, a tak budeme moci s odvahou překonat svou zdráhavost. *„Je třeba pracovat buď s pracovním elánem, nebo všechno nechat tak, protože v domě spravedlivého neexistuje nic co by podlešlo zahálce“* (svatý František Saleský).

(podle Don Bosco dnes)

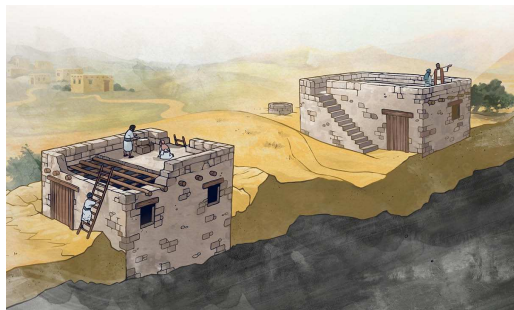
Biblické drobečky

Slovní spojení, která se z Bible dostala do našeho jazyka

Stavět na písku

Čím je dům vyšší a mohutnější, tím více potřebuje stabilnější základy, samozřejmě, s přihlédnutím na všechna důležitá specifika lokality.

Písek je velmi sypký a stavět na písku v praxi znamená budovat stavbu na špatných základech nebo i nevhodným způsobem. Pán Ježíš v jednom svém kázání připodobnil své posluchače ke dvěma typům stavitelů. Jeden z nich postavil svůj dům na skále. Když přišel silný déšť a přivalily se přivaly vod, a když se ještě vichřice opřela do toho domu, dům se ani nepohnul, protože měl základy na pevné skále.

Ale druhý stavitel „si postavil svůj dům na písku“ (Mt 7,26). Opět přišel silný déšť, přivalilo se množství vody, do domu se opřela vichřice a dům spadl.

Tak jako první stavitel jednají všichni, kdo poslouchají Ježíšova slova a uvádějí je do života, čili podle nich i žijí. Druhému staviteli se podobají všichni ti, kdo poslouchají Ježíšova slova, ale podle nich nežijí.

Pán Ježíš nám v tomto evangelním příběhu nedává přednášku z dobových stavitelských technik, ale tímto obrazem nás přivádí k postoji učit se správně uchopovat svůj život, čili budovat svůj životní příběh na správných základech. Ježíšova slova o stavění na písku nás chtějí varovat, abychom svůj život nebudovali na něčem chvilkovém a proměnlivém, neboť se může stát, že takto pojatý život se nám může kdykoli zhroutit a ze života nám zůstane jen velké zbořeníště vlastních iluzí.

(podle Růženec)

Od Alžběty po Zuzanu, aneb ženská jména v Bibli

V biblických dobách představovalo jméno povahu nebo osud jeho nositele a sám Bůh mu přikládal význam, když při stvoření pojmenoval svá díla a když pověřil Adama, aby dal jméno každému zvířeti, které pro něj stvořil. Účast na spolustvořitelském Božím díle dává i dnes rodičům výsadu nazvat své dítě jménem, které mu přinese ochranu patrona a bude mít v jeho životě význam. V následujících řádcích vám přinášíme na pokračování seznam ženských biblických jmen, která jsou součástí našeho kalendáře a jejichž spjatost s Bibli si možná už nejednou ani neuvědomujeme. Jejich nositelky však mohou čerpat sílu z příběhů svých patronek či alespoň poznat jejich etymologii. *Pokračování z minulého čísla*

11. srpna – Zuzana Přestože Zuzana se zmiňuje i v Novém zákoně jako žena, která vypomáhala Ježíšovi a jeho učedníkům, zajímavější je příběh té starozákonní. Ve Starém zákoně byla Zuzana výjimečně krásnou ženou bohatého, společensky činného muže Joachima, v jehož domě se scházel veřejný soud. Jednoho dne zatoužili dva staří soudci po náklonnosti krásné Zuzany, nechali se proto potají zamknout v zahradě, a když ji viděli nahou koupat se, přiběhli k ní a chtěli, aby se jim oddala, neboť jinak před všemi prohlásí, že ji přistihli s neznamým mladíkem. Zoufalá Zuzana se ocitla před krutým dilematem – dopustit

se smilstva nebo být veřejně považována za cizoložnici. „Úzkost mě svírá ze všech stran: neboť jestliže to učiním, čeká mě smrt, jestliže to neučiním,

neuniknu vašim rukám. Lépe je mi beze skutku upadnout do vašich rukou, než hřešit před Pánem.“ (Dan 13, 22–23) Zuzana návrh jednoznačně odmítla, starci svou hrozbu splnili, křikem přivolali služebnictvo a jejich společenský status stačil jako svědectví k tomu, aby byla Zuzana odsouzena k smrti za cizoložství. Měla však štěstí – když ji vedli na popravu, z davu vystoupil mladík Daniel, vynutil pro ni

spravedlivý soud a veřejně starce usvědčil ze lži. Zuzana byla osvobozena, starci odhaleni a popraveni. Jméno pochází z hebrejského Šóšanna s významem lilie, přeneseně čistá, nevinná.

9. října – Sára: (Sarah, Zara): Podle Bible byla Sára krásná žena, která hluboce milovala pravého Boha i svého manžela Abrahama. Vyrostla ve městě Ur, ale

na Boží příkaz odešla ze své země spolu se svým manželem, kterému Bůh přislíbil, že z něho učiní velký národ (Gn 12, 2). Podle pozdějších archeologických nálezů v Uru bylo zřejmé, že Sára se musela vzdát nejen mnoha materiálních věcí, které by zvířata v karavaně neunesla, ale i městského způsobu života a skutečně velkého pohodlí – domy v Uru byly totiž již v té době zděné, zastřešené a měly dokonce vodovod. Kromě nebezpečí, která je cestou potkávala, musela čelit i vlastní neplodnosti, která byla v té době v židovské kultuře pro ženu mimořádně ponižující. Její vztah k Bohu ani k manželovi

to však neoslabilo a Bůh naplnil svá přislíbení. Ve vysokém věku Sára porodila syna Izáka. Při zmínce, že by měla počít syna v pozdním stáří, se zasmála – stala se jednou z prvních lidí v historii, o kterých je písemně zaznamenáno, že se smáli. Důvěra v Boha jí však přinesla požehnání a Sára je dodnes prezentována jako příklad věrnosti a dokonalé víry. Etymologicky jméno Sára označuje vznešenou ženu a překládá se jako kněžna.

(podle Slovo)

Duše Kristova

V našich farnostech se vždy po sv. přijímání modlíme modlitbu „Duše Kristova“. Byl vznesen dotaz, zda by bylo možné tuto modlitbu více přiblížit, proto na stránkách Zpravodaje se o to pomocí výpisků ze stejnojmenné knihy pokusíme.

Tato prosba je úzce spjata s předchozí prosbou, ať už proto, že modlíci se člověk prosí Pána, aby ho v hodině smrti povolal k sobě, nebo proto, že i zde si může připomenout scénu, kdy Petr kráčí po vlnách rozbourěného jezera.

A dej, ať přijdu k tobě,...

Na rtech modlíciho se člověka zaznívají totiž slova, kterými se Petr obrací na krácejícího Pána Ježíše po moři, když ho žádá, aby mohl mít stejnou zkušenost: „Pane, přikaz, abych přišel k tobě.“

Událost na jezeře se stává vzorem každé dynamické víry, každé evangelní odvahy, každé apoštolské akce. Následování Krista se všemi svými důsledky se totiž na jedné straně jeví jako bláznivá, nemožná akce (protože prostě není možné kráčet po moři); avšak na druhé straně ono nabude formu extrémního gesta důvěry v Krista. To, co se zdá být (a je) nemožným, se díky Kristovým slovům stává možným. Kráčení po vodě, které je pro člověka nemožné, se najednou stává možným díky jednoznačné Pánově výzvě: „Pojď!“

Pokud tedy být učedníkem znamená následovat Pána na cestě díky jeho slovu, pak závěrečnou fází následování bude poslední cesta – smrt. Téměř ve všech kulturách se smrti říkalo přechod nebo poslední cesta. Různá náboženství často chápala smrt i jako určitou přípravu na cestu: do hrobu kladli pokrm na posílení zemřelého, mince na poplatek, modlitby za usnadnění utrpení z přechodu, osobní vzpomínkové předměty, které je třeba nést na druhý svět apod. Křesťanská víra pak převzala do modlitební řeči různorodé metafory, které se pokoušejí vyjádřit vstup do věčného života: probudit se s Kristem, potkat ho jako milosrdného soudce, účast na nebeské hostině, přijetí do slávy nebeského království

nebo do věčného přibytku, atd. Vedle těchto obrazů se objevuje v modlitbách Římského misálu za zemřelého i ten náš, obraz cesty prostřednictvím pojmu přechod:

„Bože, ty jsi láska, která odpouští: přijmi do svého domova našeho zesnulého bratra, který dnes odešel z tohoto světa k tobě...“

V podstatě jde o myšlenku, že smrt lze určitým způsobem přirovnat poslednímu úseku cesty, kterým je třeba projít, abychom mohli dojít k Bohu jako konečnému cíli celého životního putování.

Když se už ztrácí každý záchytný bod v tomto světě, nejcennější zůstává vnitřní jistota, že za událostí lidské smrti a v ní se naplňuje poslední skrytá činnost milosti. Ukrytá mezi záhyby bolesti, ona povolává člověka k Bohu a táhne ho k němu:

„Když se na mém těle (a ještě více na mém duchu!) začne projevovat opotřebovanost věku; když se na mě zvenčí vrhne zlo nebo se ve mně zahnízdí zevnitř zlo, které mě zvíře nebo úplně pohltí; když si v bolestné chvíli najednou všimnu, že jsem nemocný nebo že stárnu; a zejména v té poslední chvíli, kdy budu cítit, že utíkám sám před sebou a budu bezmocný v rukou velkých neznámých sil, které mě ztvárňovaly; dopřej mi, Pane, ve všech těchto tmavých hodinách vytušit, že ty sám (když moje víra byla velká) otvíráš v mé tkáni bolestný přechod, abys mohl proniknout až do srdce mé podstaty a unést mě k tobě.“ (*Theillard de Chardin*)

...abych tě s tvými svatými chválil na věky

Cílem povolání k Bohu není jednoduše zakotvit v klidném přístavu, v jakési konečné zastávce, když už jízda skončila. Základním cílem je zapojit se do oslavy, vstoupit do společenství oslavujících a zpívajících lidí: jsou to svatí v nebi.

Závěr modlitby se otevírá kontemplaci a touze po společenství s blaženými v nebi: už ne samota, ale společenství svatých, což je jedním z podstatných článků víry Církve.

Jde o společenství svatých, na kterém je možné mít účast nejen v závěrečné chvíli života, ale které v určitém smyslu slova lze vnímat i při jiných příležitostech, například při slavení liturgie. Totiž před zpěvem Svatý, svatý, svatý, kterým shromáždění věřících slaví Boha během eucharistické modlitby, zaznívá

pozvání s malými obměnami podle zvolené preface: „Spolu s anděly a se všemi svatými hlásáme tvou slávu a voláme...“ Shromáždění věřící mají jistotu, že nejen zpívají Otcí píseň, která ze země vystupuje k nebi, ale zejména že oni sami mají se svými hlasy účast na zpěvu, který Bohu od věčnosti zpívají spolu s anděly zástupy bratrů a sester, oslavující jeho nekonečnou dobrotu.

Liturgický zpěv *Svatý, svatý, svatý* je jen vzdálené echo, jen nepatrný odlesk krásy, která se věčně slaví v nebi: „Blažený sluch, který se bude opojovat jejich zpěvem. Blažený ten, kdo dosáhne jejich blaženosti.“

Tímto způsobem modlitba Duše Kristova působí ve dvou rovinách: v současnosti a v budoucnosti. Ona je modlitbou, kterou se modlí člověk nyní, v této přesné chvíli, obrací na Krista ať už osobní, nebo společnou a liturgickou formou (jako poděkování za eucharistické svaté přijímání), ale je i předjímáním budoucnosti, jakoby předehtou k tomu *sanctorum communio* (společenství svatých), které se plně realizuje v trvalých Velikonocích věčného života. (Žid 12, 1), modlíci se člověk bude vnímat, že poslední meta jeho životní cesty je blíže, podporován pomocí a povzbuzován těmi, kteří již přišli k Bohu, jsou mu bratry, sestrami a přáteli. Díky víře se nyní začíná zkušenost účasti, která dosáhne své plnosti až na konci.

„Na věky“, tedy věčně, neustále, vždy, pořád... Je to závěr každé liturgické modlitby. Tato vytušená věčnost však není nekonečným, nudným opakováním, ale projevem neustálého úžasu nad Božími překvapeními, před nimiž nelze jinak reagovat než, pouze propuknout do nekonečné chvály a zpěvu.

Tímto způsobem nám modlitba Duše Kristova v poslední prosbě věnuje otevřený závěr: v srdci modlíciho člověka se otevírá eschatologický horizont. On si totiž nepřipomíná jen vzpomínku na minulé utrpení Pána Ježíše, ani se nezaměřuje pouze na aktuální chvíli Eucharistie, kterou právě slaví, nebo modlitby, kterou recituje, ale svou pozornost zaměřuje na budoucí účast na věčném životě. A tak se slova: „A dej, ať přijdu k tobě, abych tě s tvými svatými chválil navěky“ mění v touhu a nadšení směřující k té nebeské oslavě, v níž se již zpívá,

ale kde ti, co tam už přišli, čekají na příchod toho, kdo je ještě poutníkem v časnosti, tak se v srdci toho, kdo se tuto středověkou modlitbu domodlí, zapálí touha po nebi.

Zadáno pro ženy

Když chceš slyšet a odpovědět na Boží výzvu...

Svatá Jana z Arku

Svatá Jana, narozená v roce 1412 ve Francii, již u mládí slyšela božská poselství, která ji vyzývala pomoci francouzskému králi opět získat trůn. Nakonec jí byla svěřena malá armáda, kterou dovedla k úspěšnému vítězství. Když Janu později zajali, ocitla se u středu komplikovaného konfliktu mezi církví a státem. Předvedli ji před tribunál, kde ji obvinili a usvědčili z kacířství a čarodějnictví. Byla proto upálena, ale později z ní byla všechna obvinění sejmuta. Je patronkou Francie a její svátek si připomínáme 30. května.

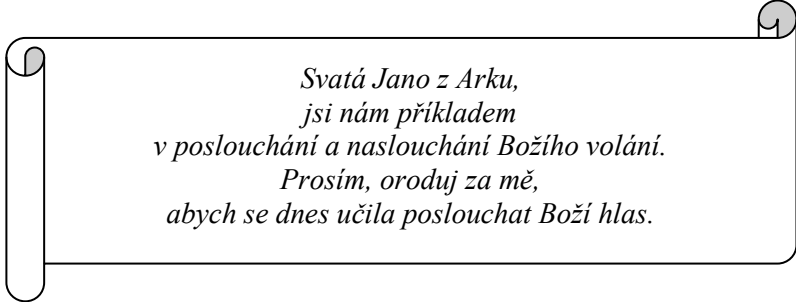
Většině z nás nešeptají Boží poslové vzkazy do uší a pravděpodobně nebudeme povolány zachránit svou domovinu konáním zázračných skutků ve válce. Každá z nás se však může stát citlivější na poslouchání Božího hlasu.

Někdy Bůh mluví k naší současné situaci prostřednictvím Písma, skrze výjimečné okolnosti nebo slova věřícího bratra či sestry. A občas k nám promluví téměř tak přímo a zřetelně, jak promluvil k Janě. Jakým způsobem k nám mluví dnes? Posloucháme ho?

Svatá Jana z Arku neuměla ani jezdit na koni a už vůbec netušila, jak se vede válka. Uměla však poslouchat. Mezi třináctým a šestnáctým rokem života začala vnímat hlasy andělů a svatých. Ve čtrnácti letech ji tyto hlasy vyzvali, aby zachránila Francii před Angličany. Hlas svatého archanděla Michala jí řekl, že tento příkaz pochází od samotného Boha.

Jana mohla jmenovat tisíc důvodů, proč výzvu nemůže poslechnout, ale neudělala to. Bez ohledu na to, jak výstřední a prapodivné se jí tyto příkazy zdály, přijala je a podařilo se jí dosáhnout úžasné vítězství pro svou zemi.

*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu:
Nezatvrzujte svá srdce
Žl 95,7-8*

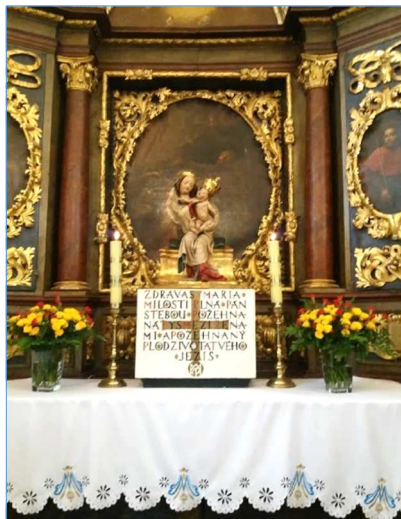
*Svatá Jano z Arku,
jsi nám příkladem
v poslouchání a naslouchání Božího volání.
Prosím, oroduj za mě,
abych se dnes učila poslouchat Boží hlas.*

Co jsme prožili

Farní poutí

Dne 8. května uspořádal náš pan farář výlet na dvě poutní místa Panny Marie. Ráno jsme vyjeli v 6:45 autobusem z Olší se zastávkou na Litavě a v Dolních Loučkách, kde přistoupili další farníci i ze Žďárce.

Až po cestě jsme se dozvěděli, kam to vlastně jedeme. Mířili jsme do Sepekova v jižních Čechách, kde v 10 hodin byla mše svatá sloužena panem farářem Pavlem Křivým, za asistence ministrantů Michálka a Jeníka Bednářových. Na varhany krásně hrál a zpíval Jarek Štěpánek.

Po mši svaté jsme byli na dobrém obědě v blízkém Milevsku. Dál se pokračovalo do Hrádku u Vlašimi. Uctívána je tam vzácná socha sedící Panny Marie s Ježíškem, pocházející ze 14. století. Od kostela jsme došli pěknou procházkou k Mariánské studánce. Tam jsme se osvěžili a jedna naše obětavá poutnice nám všem nabrala vodu do přinesených lahví. Potom jsme ujížděli k domovu.

Cesta byla daleká, ale rychle nám uběhla. Průběžně jsme zpívali a modlili se růženec i na vtipy došlo 😊.

Děkuje panu faráři a těšíme se na příště.

Farníci z Olší

Den matek v Dolních Loučkách

"Kdo se sklání nad postýlkou,
kdo nám dýchá do vlásků?
Kdo má v srdci nejvíc lásky
bez hněvu a bez přetvářky?
MAMINKA, ten poklad pravý,
ten se ničím nenahradí..."

V neděli 14. května jsme se probudili do deštivého, ale radostného dne. Proč? Slavili jsme svátek našich drahých maminek.

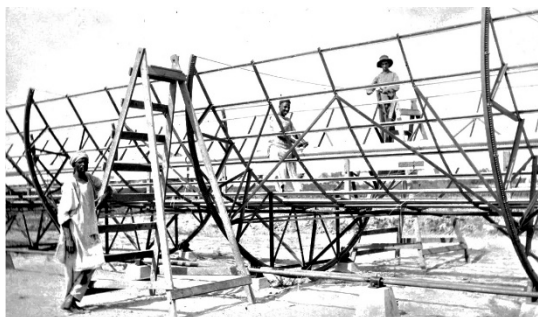
V 15:00 jsme se shromáždili na farním dvoře pod pergolou a netrpělivě čekali na vystoupení těch nejmenších. Oslavu zahájil otec Pavel. Popřál všem maminčám k jejich svátku a poděkoval jim za jejich mateřskou odpovědnost.

Dětičky se opravdu snažily. Pod vedením paní učitelek připravily pěkný program s malým dárečkem, perníkovým srdíčkem, symbolem lásky a štěstí pro maminku.

A co říci na závěr? Účast na oslavě byla hojná i díky uplakanému počasí. Veliké a upřímné poděkování patří všem, kdo chtějí dělat radost, hlavně však našemu Pánu, jehož láska sahá až do krajnosti.

Jana Jurná

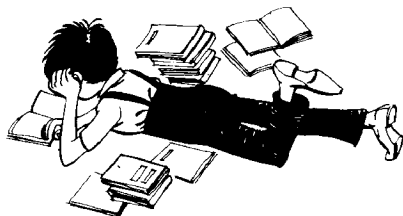
Věděli jste?

První stanice na solární energii byla spuštěna v roce 1913 ne-daleko egyptské Káhiry. Za jejím vznikem stál americký inženýr a vynálezce Frank Shuman. Jeho solární kolektor rozprostírající se na ploše 1240 čtverečních metrů poháněl čerpadlo na zavlažování zemědělské půdy v povodí Nilu. (Na snímku je zachycena výstavba kolektoru.) Projekt však fungoval pouze rok, protože v oblasti se rozpoutal konflikt v rámci první světové války. Po válce se atraktivnějším energetickým zdrojem stala ropa. Obnovitelné zdroje jako sluneční svit či vítr jsou však ekologičtější varianty a jsou přístupné po celém světě, takže by mocnosti o ně nemusely bojovat v konfliktech, jako je tomu v případě ropy.

(podle KN)

Knižní okénko

Dan Dewitt, Catalina Echeverri

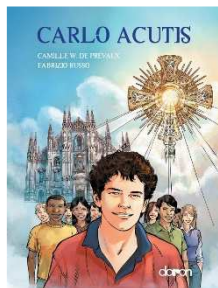
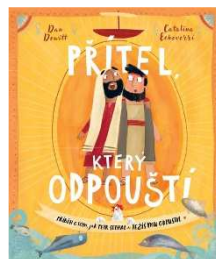
Přítel, který odpouští

Mluvíte někdy dřív, než myslíte? Kazíte někdy něco? Stává se, že zklamete své kamarády? Petr takový byl – všechno kazil znovu a znovu a znovu. Kdo by se s někým, jako je on, chtěl kamarádit?!

Jeden velmi výjimečný muž ano, jak Petr zjistil jednoho rána na břehu jezera...

Vydal Návrat domů

cena 290,- Kč

Camille W. de Prévaux

Carlo Acutis

Nedávno blahoslavený „Boží ajťák“, jak se mu taky přezdívá, si během pár let získal srdce lidí po celém světě. Skvělý komiks francouzských autorů nám přibližuje jeho příběh.

Vydalo nakladatelství Doron

cena 246,- Kč

Dobrá zpráva z obecní knihovny

Máme pro vás v naší knihovně v Dolních Loučkách i duchovní literaturu. Knihy jsou k půjčení v obecní knihovně ve středu 16.00-17.00 hod. nebo podle domluvy na tel. č. 774837373.

Chesterton: Ohromné maličkosti

Pekárek, A.: Hořící srdce

Allegrí, R.: Matka chudých

Křížková, M. R.: Žít jako znamení. Rozhovory s Josefem Zvěřinou

Boros, L. : Osvobození k životu

Věroměr Maxe Kašparů

Kašparů, M.: O radostech lidské duše

Abel, R.-Kern, A.: Modlit se člověk naučí jen modlitbou

Jak se máme modlit?

Jak se vyrovnat se stářím?

Lachmanová, K.: Vězení s klíčem uvnitř

Laická spiritualita Madeleine Delbrelové

John, C.: Pozvání k přímlyvné modlitbě

Woods, T.E.: Jak katolická církev budovala západní civilizaci

Nováček, P.: Chválí Tě sestra Země

Terezie z Lisieux: Autobiografické spisy

Mayer, R.M.: Děcka, valíme do nebe!

Grün, A.: O mlčení

Smrt v životě člověka

Martini, C.: Lide můj, vyjdi z Egypta

Fišer, Z. C.: Dobrodružství třetího věku

Green, Julien: Bratr František

Merton, T.: Rozjímání v samotě

Potká jezuita františkána...

Ferrero, B.: Osvěžení pro duši

Schaeferová, C.: Klanět se Bohu v duchu a v pravdě

Helena Suchánková

**DOBRODRUŽSTVÍ
S JEŽÍŠEM**

Voda je velmi důležitá pro náš život. Osvěžuje nás a očisťuje. Když nepijeme, máme žízeň. Když déle neprší, země je vyprahlá, rostliny vadnou a zvířata trpí žízní.

Vedle obrázku s vyschlou krajinou nakresli, co se po dešti změní.

Někdy říkáme, že i naše duše je vyprahlá. Máme pocit, že nám něco chybí. Všechno nás zlobí, jsme nervózní, nebo si nevíme s něčím rady.

Pán Ježíš nám nabízí živou vodu.
Pokud podle Janova evangelia Jn 4, 14 správně poskládáš slova na udici, dozvíš se, co řekl Pán Ježíš Samaritance.

V létě někdy bývá nesnesitelně horko a sucho.

ŽIVÁ

Co pomůže, když je nám velmi teplo?

Co nám tehdy pomůže?

Kde můžeme načerpat živou vodu, aby naše duše nebyla vyprahlá, ale byla radostná a odvážná?
Zakroužkuj.

přijímání Eucharistie
modlitba
moře
vodovodní kohoutek
Bible
láhev
jezero
zpověď
mše svatá
sklenice

KDO
JÁ
SE NAPIJE
DAM,
DO VĚČNÉHO
ŽIVOTA.
Z VODY,
KTEROU MU
NEBUDE ŽÍZNIT
TRYSKAJÍCÍ
NAVĚKY.
A VODA,
KTEROU MU DÁM,
PRAMENEM VODY
STANE SE
V NĚM

VODA

Lidské tělo potřebuje pravidelný příjem tekutin. I zahradu musíme v létě pravidelně zalévat. Rovněž my potřebujeme být každý den s Ježíšem. On nám dává sílu a stojí u nás v každé chvíli. Může být naším nejlepším přítelem. Ježíš touží prožívat s námi všední den i dobrodružné chvíle. Stačí ho do nich jen pozvat.

STUDNA ŽIVÉ VODY

Vyrob si studnu a alespoň jeden prázdninový týden do ní vlož vystřížené kapky z modrého papíru tehdy, když se zúčastníš mše svaté, půjdeš k přijímání, přečteš si část z Bible, pomodlíš se nebo uděláš něco jiného, co posílí tvou duši.

Potřebuješ: pevný kelímeček od jogurtu, hnědý papír, disperzní lepidlo a starý štětec, tenké větvičky, kousek kartonu a polystyrenu, špejli, provázek, ořechovou skořápku nebo víčko.

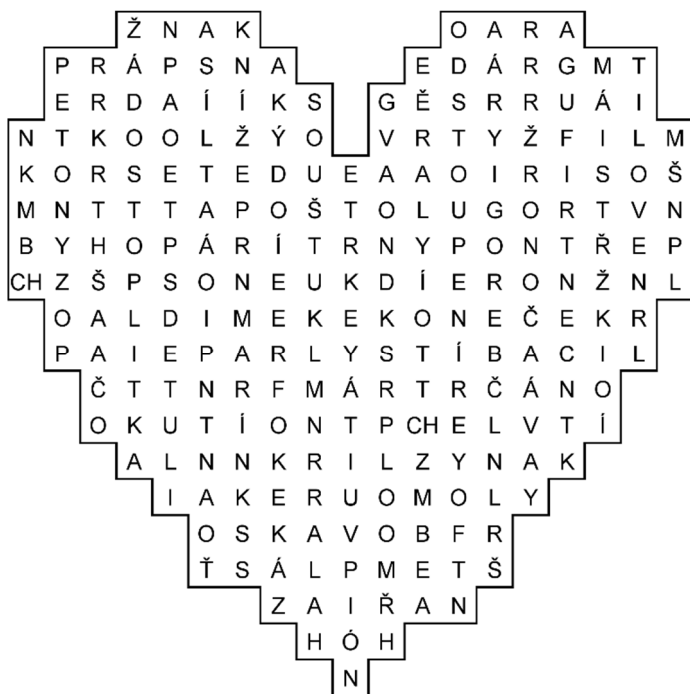
Postup: Kelímeček oblep hnědým papírem. Větvičky nalámna potřebnou délku. Na karton po částech nanášej silnou vrstvu lepidla. Přilep větvičky a nech pořádně zaschnout. Popros dospělého, aby vyřezal kruh polystyrenu, který vložíš na dno studny. Zastrč do něj dvě delší větvičky a zalij je lepidlem. Na ně příčně přivaž špejli tak, aby se jí dalo otáčet. Do středu špejle přivaž delší provázek. K přečnávajícím koncům přilep lepicí páskou ořechovou skořápku nebo víčko z minerálky. Otáčením špejle lze posouvat nahoru a dolů. Stříšku udělej z kartonu, který oblep větvičkami. Kartonové trojúhelníky nalepené zespodu stříšky ji pomohou udržet ve tvaru, jaký potřebuješ. Stříšku nalep na přečnávající větvičky.

Obrázkový postup najdeš i na www.rebrik.sk.

V červnu slavíme jednu naši blahoslavenou (jméno v tajence). Narodila se 21. srpna 1881 v dělnické rodině v Ostravě-Vítkovicích. V devatenácti letech se rozhodla pro řeholní povolání a ve dvaceti letech vstoupila do kongregace Chudých školských sester naší Paní. Učitelství dokončila zkouškou před státní zkušební komisí v roce 1906 v Těšíně. V roce 1910 složila první řeholní sliby. 9. července 1942 byla jako představená komunity sester v ukrajinském Mikuličíně zatčena gestapem a uvězněna ve Stanislavově (dnes Ivano-Frankivsk). Během věznění byla mnohokrát vyslýchána a fyzicky týrána. Propuštěna byla 26. září 1942 ve velmi špatném zdravotním stavu. Zemřela 2. října 1942 ve stanislavovské nemocnici. Blahořečena byla společně s dalšími 108 mučedníky z doby druhé světové války 13. června 1999 při pouti sv. Jana Pavla II. do Polska.

apoštol; atol; attempt; bacil; centrifuga; delfini; držitel; dýka; džíp; euro; foyer; free; grád; grog; hala; Igor; isoton; kany; klas; kliš; knír; kníže; knuta; koneček; korset; kril; look; motto; mourek; myšlení; náčrt; neuk; nevolit; niob; nopy; odstoupení; okna; okutí; omyl; ostych; otep; píky; pión; plitka; pohyb; rodič; rozpálená; ryse; skript; souš; spár; steny; střž; šlágr; štempl; trám; trán; trest; třep; věda; vrty; yzop; zaiřan; žádost

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Setkání nad hledáním mše svaté v Bibli pokračují i v tomto měsíci, a to ve středu 7. června po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Oslava Božího Těla

Žďárec - mše svatá a eucharistické procesí ve čtvrtek 8. června v 18 hod.

Olší - mše svatá a eucharistické procesí v neděli 11. června v 8 hod.

Dolní Loučky - mše svatá v neděli 11. června v 10:30 hod. a ???

Pout' v Klokočí

Mše svatá v sobotu 17. června. Čas bude upřesněn.

1. svaté přijímání v Olší

V neděli 18. června. Čas bude upřesněn.

Pout' ve Žďárci

V neděli 2. července v 10:45 hod.

Pout' ve Skryjích

V úterý 5. července v 11 hod.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

Potkají se dva: "Moje žena mi tento měsíc porodila dvanáctého chlapce."

"Vy máte dvanáct dětí?"

"Ale ne, dvanáctého září porodila chlapce."

"Co bys dělal, kdybys po dvou hodinách jízdy zjistil, že ti nejde motor?"

"Vystoupil bych z auta a šel se podívat, kdo mě ty dvě hodiny tlačil."

Kosmonaut přiletí k nebeské bráně. Mává na svatého Petra a volá: "To je úžasné! To je neuvěřitelné! Vůbec jsem netušil, že nás naše expedice přivede až tak daleko!"

Svatý Petr mu také zamává: "Ale kdepak, nezdařil se vám start!"

Jeden farář navštívil svého spolu-bratra ve službě. Vešel do jeho obýváku a všiml si nad vchodem podkovy. "To snad ne! Přece bys nevěřil takovému nesmyslu?"

"Samozřejmě, že tomu nevěřím.," bránil se spolubratr. "Ale říkají, že to pomáhá, i když tomu člověk nevěří!"

„Mamí, upadl nám žebřík,“ říká Pepíček.

„Tak to řekni tátovi!“

„On už to ví, visí na okapu.“

Lékař k pacientovi: „Mám pro vás špatnou zprávu. Obávám se, že už nikdy nebudete moci pracovat.“

Pacient: „S tím si hlavu nelamte. A teď mi řekněte tu špatnou zprávu.“

Běhá babka po hřbitově a potká mladíka: „Pane, prosím vás, nevíte kde je hrob číslo 249?“

„No to nevím, babi... A vůbec, proč vylejzáte, když pak nemůžete trefit zpátky?“

Procházejí se dva parkem. „Ano, drahoušku,“ povídá on.

Ona na to: „Jestli pokaždé, když zakráká vrána, řekneš Ano, drahoušku, uteču k mamince.“

„Pane doktore, moje žena mluví sama se sebou.“

„To ta moje taky, ale myslí si, že ji poslouchám.“